บทเรียนพระคัมภีร์
สำหรับเด็ก

"การตรึงและการฟื้นพระชนม์ของพระคริสต์"

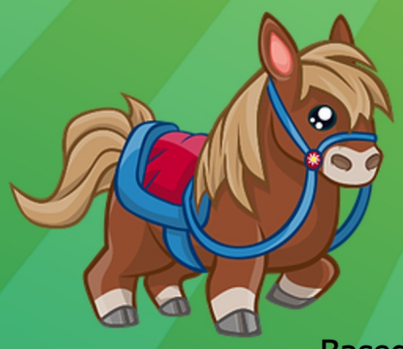

9 บทเรียน

Based on the Abeka Flash Card Bible Stories - Life of Christ – Series 5

บทเรียนพระคัมภีร์สำหรับเด็ก

"การตรึงและการฟื้นพระชนม์ของพระคริสต์"

9 บทเรียน

1. *การเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้พิชิต*
2. *อาหารมื้อสุดท้ายหรือการรับประทานปัสกา*
3. *สวนเกทเสมนี*
4. *ห้องพิพากษา*
5. *การตรึงที่กางเขน*
6. *การฟื้นคืนพระชนม์*
7. *เอมมาอูสและห้องชั้นบน*
8. *อาหารเช้าบนชายฝั่งกับพระเยซู*
9. *การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์*

คำแนะนำสำหรับครู

ก่อนนำเสนอบทเรียนให้กับนักเรียน ให้อ่านบทเรียนสามหรือสี่เที่ยวจนกระทั่งคุณจับประเด็นสำคัญได้ดีพอที่จะจำเรื่องได้ แล้วฝึกเล่าเรื่องออกเสียงดังหลาย ๆ ครั้ง ถือรูปภาพตามลำดับเหตุการณ์ขณะเล่าเรื่องด้วยความรู้สึกที่มีชีวิตชีวาให้เหมาะสมตามกลุ่มอายุของเด็ก

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้พิชิต

มัทธิว 21:1-17; มาระโก 11:1-11,15-19;
ลูกา 19:29-48; ยอห์น 12:12-19
บทที่ 1

รูปที่ CE 1-1 พระคริสต์บอกสาวกสองคนให้ไปเอาลามา

พระเยซูและสาวกของพระองค์อยู่ระหว่างทางไปกรุงเยรูซาเล็ม เพราะอีกสองวันเท่านั้นจะถึงเวลาฉลองการเลี้ยงใหญ่ของเทศกาลปัสกา ระหว่างเจ็ดวันของงานเลี้ยงชาวยิวจากทั่วแผ่นดินของอิสราเอลจะมารวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อระลึกถึงพระเจ้าที่ได้ทรงนำบรรพบุรุษของพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ได้อย่างไร

ตอนเช้าขณะที่พระเยซูและสาวกมาถึงชานเมืองของกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูได้ส่งสาวกสองคนไปล่วงหน้า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่นั่น" พระองค์บอกพวกเขา "เมื่อเจ้าเข้าไปถึง เจ้าจะพบลาตัวหนึ่งผูกอยู่ซึ่งไม่เคยมีคนขี่ จงแก้เชือกที่ผูกออกและจูงลานั้นมาให้เรา ถ้าหากว่ามีใครถามว่าเจ้ากำลังทำอะไร ก็ให้บอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลา และพระองค์จะส่งลากลับคืนมาให้อีกไม่นานนัก"

CE 1-1

รูปที่ CE 1-2 สาวกเอาลามา

สาวกสองคนออกไป ไม่นานนักพวกเขาก็พบลาอยู่ในถนนผูกติดไว้ตรงทางเข้าประตูเหมือนอย่างที่พระเยซูได้ตรัสไว้ ขณะที่พวกเขาแก้เชือกที่ผูกลา เจ้าของก็ร้องออกมาว่า "พวกเขากำลังทำอะไรถึงมาแก้เชือกผูกลูกลาตัวนั้น"

สาวกตอบเหมือนกับที่พระเยซูบอกให้พวกเขาตอบ "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลาและจะส่งกลับคืนมาให้อีกไม่นานนัก" เจ้าของลาจึงปล่อยให้ลาไปและดูเหมือนจะเข้าใจชัดเจนในสิ่งที่สาวกกำลังพูดถึง พระคัมภีร์บอกว่า สิ่งที่ได้กระทำไปเพื่อทำให้คำของผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์สำเร็จ: "ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความยุติธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา"
(เศคาริยาห์ 9:9)

นับได้ว่าเป็นบทเรียนบทหนึ่งสำหรับเราทุกคนที่จะเรียนรู้จากเรื่องนี้ พระเยซูต้องการฉันเหมือนอย่างที่พระเยซูทรงต้องการลา บางทีเราบางคนอาจรู้สึกว่า ไม่มีใครสนใจเรา และเราไม่สำคัญสำหรับใคร แต่พระเยซูทรงสนใจ พระองค์ต้องประสงค์หรือต้องการเด็ก ๆ แต่ละคน พระองค์ต้องการชีวิตของเด็ก ๆ การรับใช้ของเด็ก ๆ เงินของเด็ก ๆ ตะลันต์หรือความสามารถพิเศษของเด็ก ๆ และพลังเยาวชนของเด็ก ๆ พระองค์ต้องประสงค์มิชชั่นนารี นักเทศน์ นักบิน นายช่างใหญ่ ครู พยาบาล และพระองค์มีงานพิเศษที่เหมาะสมสำหรับเด็ก ๆ เราสามารถอธิษฐานว่า "ข้าแด่พระเจ้า ขอทรงโปรดช่วยลูกทำสิ่งที่ดีที่สุดและทำสุดความสามารถเพื่อพระองค์ โปรดชี้ให้ลูกเห็นว่าที่ไหนและอย่างไร และพระองค์ต้องการลูกเมื่อใด เพราะลูกเป็นของพระองค์"

เมื่อลูกลาถูกนำมาให้พระเยซู สาวกได้ปูเสื้อของเขาไว้บนหลังลา และพระเยซูขึ้นทรงลานั้น แม้ว่าลาตัวนี้จะไม่เคยถูกขี่มาก่อน เมื่อพระเยซูขึ้นประทับ ลาก็ไม่ได้ยกตัวขึ้นและพยายามทำให้พระองค์กระเด็นตกลงมา ลาประพฤติตัวเหมือนกับว่ามันเคยถูกขี่มานับร้อย ๆ ครั้งมาก่อนหน้านี้ สาวกรู้ว่านี่เป็นสิ่งที่ผิดปกติที่สุด เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์

CE 1-2

รูปที่ CE 1-3 พระเยซูทรงขี่ลาเข้าไปในกรุง

มีความตื่นเต้นมากขณะที่ฝูงชนกำลังมาในกรุงเยรูซาเล็มสำหรับเทศกาลปัสกา และคนอื่นๆรีบออกไปพบพระเยซู ผู้ซึ่งพวกเขาได้ยินถึงสิ่งน่าอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงทำ

หลายคนที่อยู่ในฝูงชนนั้นพากันถอดเสื้อนอกของเขาออกและปูไปตามพื้นถนนข้างหน้าพระเยซู ในขณะที่คนอื่นๆตัดกิ่งไม้และปูไปตามทางที่อยู่ข้างหน้าพระองค์ บางคนก็ถือกิ่งอินทผลัมโบกต้อนรับพระองค์และประชาชนทุกคนร้องตะโกนว่า "โฮซันนา ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮซันนา ในที่สูงสุด"

ครูสงสัยจังเลยว่า วันนั้นลูกลาคิดอะไรอยู่ ถ้าลาสามารถคิดได้ ลาอาจจะพูดกับตัวมันเองว่า "นับเป็นเกียรติจริง ๆ เป็นสิทธิพิเศษจริง ๆ เพราะพระเยซูจอมกษัตริย์ทรงเลือกฉันเพื่อทรงขี่อยู่ในริ้วขบวนแห่งชัยชนะนี้ พระองค์ทรงสามารถเลือกช้างตัวใหญ่ ที่ขยับตัวอย่างอุ้ยอ้าย หรือเป็นม้าอาหรับสีขาวสวยๆ หรือแม้แต่สิงโตซึ่งเป็นเจ้าป่าก็ได้ แต่พระองค์ทรงเลือกฉันแทน ซึ่งเป็นเพียงลาตัวเล็ก ๆ ที่ต่ำต้อย

และเช่นเดียวกับเรา เราอาจไม่ได้เป็นวีรบุรุษที่มีชื่อเสียง ผู้นำที่มีคนชื่นชอบมาก นักเรียนที่ฉลาดมาก หรือนักกีฬาคนสำคัญที่ได้รับคำชมเชยจากเพื่อน ๆ ทุกคนที่โรงเรียนของเรา เราอาจจะเป็นเพียงเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงเรียบง่ายธรรมดาที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นเหมือนกับลูกลา คือเราสามารถรู้สึกว่าได้รับเกียรติอย่างมาก เพราะกษัตริย์ได้เลือกเราให้เป็นพยานของพระองค์และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และพระองค์จะทรงใช้เราอย่างน่าอัศจรรย์ถ้าเราจะถวายตัวของเราเองแด่พระองค์เพื่ออะไรก็ตามที่พระองค์ทรงวางแผนไว้สำหรับเรา

พระคัมภีร์บอกว่า ไม่มีใครเคยขี่ลูกลาตัวนี้มาก่อนโดยทั่วไป เมื่อสิ่งนี้เป็นความจริง ลูกลาเป็นสัตว์ดุร้ายมันจะกระโดดและพยายามที่จะเหวี่ยงคนขี่ให้ตกจากหลังของมัน แต่ไม่ใช่ลูกลาตัวนี้ พระเยซูทรงทำให้มันเชื่องและทรงควบคุมมันได้อย่างสมบูรณ์ เพราะมันสงบ เชื่อฟัง และสุภาพขณะที่มันบรรทุกองค์พระผู้เป็นเจ้าเข้าไปในกรุง เด็ก ๆ มีใครบ้างที่มีอารมณ์ดุร้ายที่ต้องการให้พระเยซูทำให้เชื่อง พวกเธอเอาแต่ใจตัวเองและไม่เชื่อฟัง และคิดที่จะไปตามทางของตัวเองหรือเปล่า เด็ก ๆ อาจจะต้องการให้พระเยซูเปลี่ยนนิสัย เด็ก ๆ อาจจะต้องการให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเอาความเห็นแก่ตัวและความบาปของเด็ก ๆ ที่มักจะต้องการทำตามใจของตัวเองเองออกไป ผู้ที่ทรงสร้างเราสามารถทำให้เราเชื่องและควบคุมเราได้ด้วย และทำให้เราเป็นคนใหม่อย่างครบบริบูรณ์ถ้าเรายอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงเรา

ถ้าหากว่าเด็ก ๆ มองเห็นพระพักตร์ (ใบหน้า) ของพระเยซูอย่างใกล้ชิดวันนั้น เด็ก ๆ จะเห็นว่าพระองค์ดูเศร้า เด็ก ๆ คงจะถามว่า 'ทำไมพระองค์เศร้า' ดูเหมือนว่าพระองค์จะมีความสุขและชื่นชมยินดีขณะที่ประชาชนสรรเสริญพระองค์และร้องเพลงเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่พระเยซูทอดพระเนตรลงไปในจิตใจของประชาชนและเห็นว่าหลายคนในฝูงชนวันนั้นไม่ได้หมายความถึงโฮซันนาตามที่ริมฝีปากของพวกเขาเอ่ยออกมา บางคน "สรรเสริญพระองค์ด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขาอยู่ห่างไกลจากพระองค์" เพราะพวกเขาไม่ได้รักพระองค์ และพวกเขาไม่ได้ต้องการให้พระองค์เป็นกษัตริย์ในชีวิตพวกเขาอย่างแท้จริง พระองค์ทรงเรียกคนแบบนั้นว่า คนหน้าซื่อใจคด คือคนที่ไม่ได้หมายความตามสิ่งที่พวกเขาพูด ผู้ที่สารภาพว่าเป็นคริสเตียนแต่ไม่ได้กระทำเหมือนคริสเตียน เพียงแค่สองสามวันต่อมา คนเหล่านี้บางคนจะร้องออกมาว่า "เอาพระองค์ไป ตรึงพระองค์เสีย"

CE 1-3

รูปที่ CE 1-4 เด็ก ๆ สรรเสริญพระเยซูในพระวิหาร

พระเยซูดำเนินผ่านถนนกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับฝูงชนที่ติดตามพระองค์จนกระทั่งพระองค์มาถึงพระวิหาร ที่นั่น พระองค์ทรงชำระพระวิหารและขับไล่คนรับแลกเงินออกไปเหมือนอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำในตอนเริ่มต้นพันธกิจบนโลกนี้ของพระองค์ คนตาบอดและคนง่อยมาหาพระองค์ในพระวิหาร และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย เด็ก ๆ เข้ามาด้วยเพื่อนมัสการพระองค์ พวกเขาร้องออกมาว่า "โฮซันนา แก่ราชโอรสของดาวิด"

ขณะที่เด็ก ๆ กำลังร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยซู ผู้นำศาสนาที่หน้าซื่อใจคดผู้ซึ่งเกลียดชังพระเยซูอยู่ทางด้านหลังกำลังคิดว่า พวกเขาจะกำจัดพระเยซูได้อย่างไร? พวกเขาจะทำให้พระองค์สิ้นพระชนม์ได้อย่างไร? งานเลี้ยงนี้อาจจะเป็นโอกาสของพวกเขาที่จะทำให้พระองค์สิ้นพระชนม์ได้

มหาปุโรหิตและพวกอาลักษณ์หงุดหงิดกับพวกเด็ก ๆ มากเพราะการสรรเสริญพระเยซู แต่พระเยซูทรงพอพระทัยกับเด็ก ๆ เพราะคำสรรเสริญเป็นของพระบุตรของพระเจ้าเสมอ พระเยซูทรงพอพระทัยที่จะได้ยินเด็ก ๆ สรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์รู้ว่าพวกเด็ก ๆ หมายความตามสิ่งที่พวกเขาพูด พระองค์รู้ว่า พวกเขาต้องการให้พระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขาอย่างแท้จริงตลอดไป เวลาที่เด็ก ๆ ร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยซู เด็ก ๆ หมายความตามเนื้อเพลงที่เด็ก ๆ ร้องหรือเปล่า เด็ก ๆ เต็มใจที่จะให้พระองค์เป็นกษัตริย์ในชีวิตของเด็ก ๆ หรือเปล่า เด็ก ๆ เคยขอให้จอมกษัตริย์พระเยซูเป็นกษัตริย์ในชีวิตของเด็ก ๆ หรือเปล่าและหมายความตามนั้นจริง ๆ ถ้าหากว่าเด็ก ๆ ไม่เคยขอให้พระองค์เข้ามาเป็นกษัตริย์ในชีวิตของเด็ก ๆ เวลานี้จะเป็นเวลาที่ดีที่จะบอกพระองค์

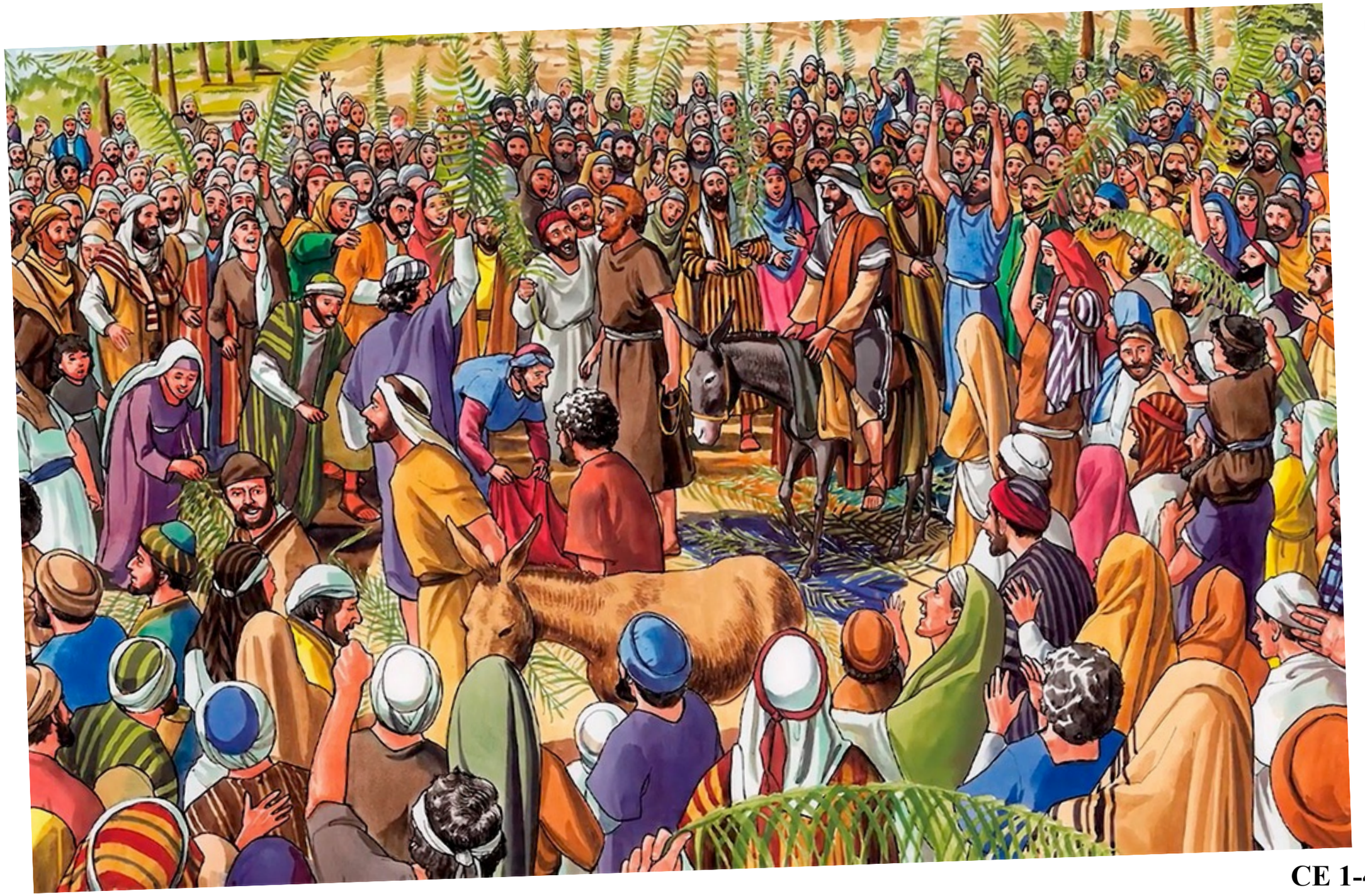

CE 1-4

อาหารมื้อสุดท้ายหรือการรับประทานปัสกา

มัทธิว 26:17-35; มาระโก 14:12-31;
ลูกา 22:7-38; ยอห์น 13:1-38; 14:1-6

บทที่ 2

ชาวยิวทั่วกรุงเยรูซาเล็มต่างก็พร้อมแล้วสำหรับการรับประทานปัสกา ปัสกาครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อหลายร้อยปีก่อนขณะที่ชาวอิสราเอลยังเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ (ดูเนื้อหาภูมิหลังสำหรับเด็กที่โตกว่าในตอนท้ายของบทเรียน*)

ก่อนที่งานเลี้ยงจะเริ่มต้น พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ "พวกท่านรู้ไหมว่าอีกสองวันก็จะถึงเทศกาลปัสกาและเราจะถูกมอบไว้กับศัตรูเพื่อถูกตรึงที่กางเขน"

เมื่อถึงวันที่ถือเทศกาลเลี้ยง สาวกมาหาพระองค์และพูดว่า "จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาให้พร้อมที่ไหน"?

รูปที่ CE 2-1 สาวกตามชายคนหนึ่งที่ทูนหม้อน้ำ

พระเยซูตรัสกับเปโตรและยอห์นว่า "จงเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม ที่นั่นมีชายคนหนึ่งแบกหม้อน้ำจะมาพบเจ้า จงตามเขาไปที่บ้านที่เขาจะไปและบอกกับเจ้าของบ้านว่าพระอาจารย์ถามว่า ห้องรับแขกที่เราจะมารับประทานปัสกากับสาวกของเราอยู่ที่ไหน? แล้วเจ้าของบ้านจะชี้ให้เห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งด้วยโต๊ะและเก้าอี้ จงเตรียมงานเลี้ยงสำหรับเราที่นั่น"

เปโตรและยอห์นทำตามที่พระเยซูบอกและพบคนที่ทูนหม้อน้ำ พวกสาวกตามเขาไปและพบห้องตามที่พระเยซูได้บอกไว้และพวกเขาได้เตรียมทุกอย่างให้พร้อมสำหรับการรับประทานปัสกา

CE 2-1

รูปที่ CE 2-2 อาหารมื้อสุดท้าย

เมื่อถึงเวลาค่ำ พระเยซูพร้อมกับสาวกสิบสองคนไปที่ห้องชั้นบน และพระองค์ประทับนั่งพร้อมกับพวกเขาเพื่อรับประทานปัสกา พระเยซูทรงรู้ว่า นี่เป็นคืนสุดท้ายของพระองค์ก่อนถูกตรึง พระองค์ได้บอกสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะจากพวกเขาไปในไม่ช้า และพวกเขารู้สึกโศกเศร้าและหดหู่ใจมาก ถึงแม้ว่านี่จะเป็นช่วงเวลาที่ร้ายแรงและน่าขนลุก แต่เด็ก ๆ รู้ไหมว่าพวกเขาทำอะไร พวกเขาเริ่มโต้เถียงกันเองว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุดและมีตำแหน่งสูงสุดเวลาที่พระเยซูเป็นผู้ปกครองในอาณาจักรของพระองค์บนโลก พวกเขาคิดถึงแต่ตัวพวกเขาเองเท่านั้น ต้องการเป็นที่หนึ่ง และต้องการเป็นใหญ่ในสายตาของประชาชน ต้องการตำแหน่งสูงสุด เพื่อว่าพวกเขาสามารถออกคำสั่งและเป็นนายใหญ่ นี่เป็นท่าทีที่น่ากลัวที่จะมีอยู่ในจิตใจของพวกเขาใช่ไหม? พระเยซูบอกพวกเขาว่า "คนในโลกนี้คิดว่ากษัตริย์และนักปกครองเป็นใหญ่เพราะพวกเขาสั่งคนรับใช้และทาสที่อยู่รอบ ๆ ตัวของพวกเขา แต่จะไม่เป็นเช่นนั้นกับผู้ที่เป็นของเรา ผู้ที่รับใช้เราและรับใช้ผู้อื่นเป็นใหญ่ที่สุด เขาเป็นผู้นำที่ดีที่สุด เราต้องการให้พวกท่านเป็นเหมือนเราว่าง่าย ถ่อมตัวและอ่อนน้อมในจิตใจ ตลอดหลายปีที่เราอยู่บนโลกกับพวกท่าน เราเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน เพราะเราลงมาจากสวรรค์ไม่ใช่เพื่อได้รับการปรนนิบัติและมีคนคอยรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้และช่วยเหลือผู้อื่น

ครูสงสัยว่า พวกสาวกรู้สึกยังไงหลังจากที่พระเยซูบอกพวกเขาแบบนี้ บางทีอาจจะเกิดความละอาย สงสัยว่าพวกเขามีความคิดและความรู้สึกกับสิ่งเหล่านี้ในจิตใจของพวกเขาได้ยังไง หรือเด็ก ๆ คิดว่าพวกเขาเพียงแค่ยักไหล่ไม่สนใจและก็ลืม เด็ก ๆ มีความรู้สึกในจิตใจของเด็ก ๆ อย่างไรเกี่ยวกับการสอนนี้ของพระเยซู เราต้องการเป็นที่หนึ่งไหม เรามักจะคิดถึงตัวเองเสมอหรือเปล่า เราต้องการเป็นนายและใช้อำนาจอย่างไม่ถูกต้องในการบอกคนอื่นให้ทำอะไรหรือเปล่า เราต้องการให้คนอื่นดูแลเอาใจใส่เราและรับใช้เราเสมอหรือเปล่า พระเยซูไม่ต้องการให้เราหยิ่งยโส อวดดี และ "โอหัง" แต่ให้ถ่อมใจ ไม่เห็นแก่ตัว พร้อมกับ "มีจิตใจของการรับใช้"

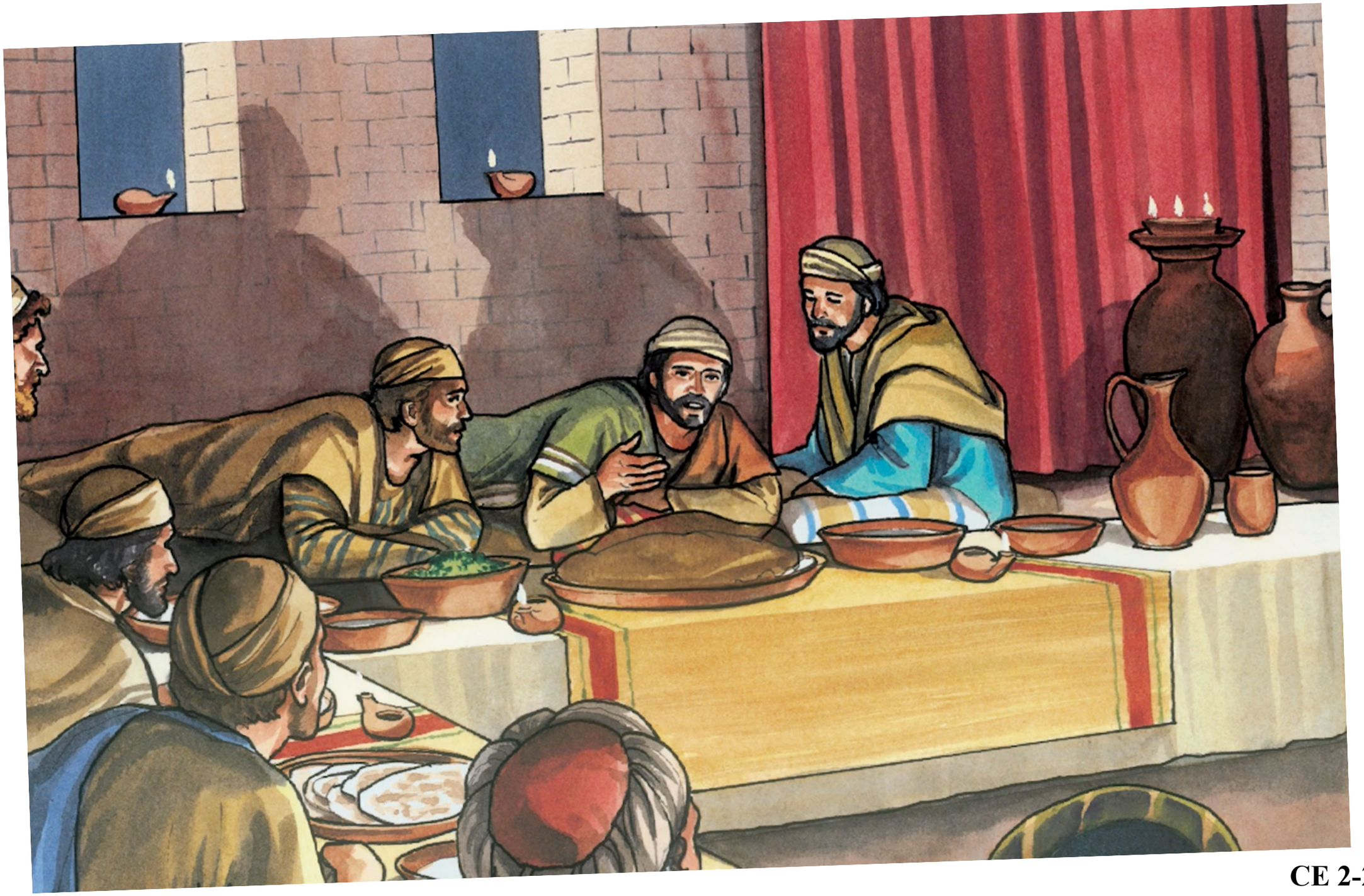

CE 2-2

รูปที่ CE 2-3 พระเยซูทรงล้างเท้าของเหล่าสาวก

ระหว่างการรับประทานอาหาร พระเยซูทรงทำบางสิ่งเพื่อสอนความจริงที่สำคัญมากของพระองค์เองว่า พวกเขาต้องถ่อมใจและไม่เห็นแก่ตัว มิฉะนั้นพวกเขาจะไม่มีที่ซึ่งมีเกียรติในแผ่นดินของพระเจ้าเลย พระองค์ทรงลุกจากที่ประทับ ถอดเสื้อตัวนอกของพระองค์ออก และเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงเทน้ำลงในอ่างและเริ่มต้นล้างเท้าของสาวกและเช็ดด้วยผ้าเช็ดตัว องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงประทานพระพรแก่เรา ผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์ของจักรวาลทั้งหมดรับตำแหน่งของผู้รับใช้หรือทาส น่าจะมีสาวกซักคนหนึ่งในกลุ่มควรจะรับใช้ล้างเท้าก่อนการรับประทานอาหาร แต่ไม่มีใครเต็มใจที่จะทำ เพราะมีความอวดตัวมากในจิตใจของพวกเขา เวลานี้พวกเขาพากันตกใจและประหลาดใจที่พวกเขาเห็นนายและองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทำหน้าที่ที่ต่ำต้อยที่สุด

ในสมัยนั้น คนสวมรองเท้าแตะ และเท้าของพวกเขาสกปรกมากขณะที่พวกเขาเดินไปตามถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่น ดังนั้น เมื่อพวกเขากลับบ้านหรือมีการรับรองแขก คนรับใช้จะมาและล้างเท้าของพวกเขา การล้างเท้าแขกเป็นมารยาทโดยทั่วไปเช่นเดียวกับที่เราพูดว่า "ให้ฉันเอาหมวกและเสื้อนอกของคุณไปแขวนดีไหม"

พระเยซูไปหาสาวกคนแล้วคนเล่าเพื่อล้างเท้าที่สกปรกของสาวกของพระองค์ ในที่สุด พระองค์ก็มาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรพูดว่า "นายท่าน ท่านไม่ควรล้างเท้าของเราแบบนี้"

พระเยซูตอบว่า "เวลานี้ท่านไม่เข้าใจว่าทำไมเราทำแบบนี้ แต่วันหนึ่งท่านจะเข้าใจ"

"ไม่ครับ" เปโตรขัดขืน "พระองค์จะต้องไม่ล้างเท้าของข้าพระองค์"

พระเยซูตอบด้วยวิธีที่สงบและอ่อนโยนของพระองค์ว่า "แต่ถ้าเราไม่ได้ล้างเท้าให้ท่านแล้ว ท่านจะไม่มีส่วน<u>กับ</u>เรา ท่านไม่สามารถเป็นหุ้นส่วนของเรา"

พระเยซูหมายความว่าอย่างไรกับคำพูดนี้ พระองค์กำลังพยายามสอนอะไร นี่เป็นภาพของบทเรียนสำคัญที่เราจำเป็นต้องเรียนรู้ เราจะสังเกตเห็นว่า พระเยซูไม่ได้พูดว่า "ถ้าเราไม่ได้ล้างท่าน ท่านจะไม่มีส่วน<u>ใน</u>เรา" เราอยู่ในพระคริสต์ทันทีที่เราต้อนรับพระองค์เข้ามาในจิตใจของเราเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่พระเยซูตรัสว่า "ถ้าเราไม่ได้ล้างท่าน (เท้าของท่าน) ท่านจะไม่มีส่วน<u>กับ</u>เรา" หลังจากที่เราเกิดในครอบครัวของพระเจ้าและเป็นบุตรของพระองค์โดยการต้อนรับพระเยซูเข้ามาในจิตใจของเรา เราไม่ได้สมบูรณ์หรือไม่มีบาป เพราะในฐานะบุตรของพระองค์ เราทำบาปทุกวัน เราอารมณ์เสีย ไม่เชื่อฟัง ใจร้าย เห็นแก่ตัว ไม่ได้อ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน และถ้าเรายอมให้ความบาปอยู่ในจิตใจของเราเราก็จะไม่สามารถสามัคคีธรรมกับพระเยซู เราไม่สามารถมีหุ้นส่วนกับพระองค์โดยการอธิษฐานหรือบอกพระองค์ถึงความเดือดร้อน ความทุกข์ และความกังวลของเราและการขอบพระคุณและการสรรเสริญของเราจะไม่เป็นที่โปรดปรานของพระองค์ด้วย และเราไม่สามารถขอให้พระองค์ช่วยกับปัญหาของเราและขอการทรงนำ พระองค์ไม่สามารถดำเนินกับเราและพูดกับเราผ่านทางพระคัมภีร์ เพราะเราปล่อยให้ความบาปเป็นกำแพงกั้นระหว่างพระองค์กับเรา พระเยซูทรงเศร้าโศกเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น และพระองค์ทรงรอคอยให้เราสารภาพบาปนี้กับพระองค์ บอกพระองค์ว่าเราเสียใจและขอพระองค์ยกโทษให้เรา และชำระเรา (ซึ่งนั่นเป็นเหมือนการล้างเท้าสกปรกของเรา) เมื่อเราทำสิ่งนี้แล้ว ทุกอย่างก็ได้รับการทำให้ถูกต้อง และเรากลับคืนสู่สภาพดีอีกครั้งกับพระองค์ และสามารถเดินและพูดคุยกับพระองค์ และพระองค์จะประทานความความชื่นชมยินดีและสันติสุขของพระองค์ในจิตใจของเรา เราต้องสะอาดเพื่อมีความสุขกับการสามัคคีธรรมกับพระคริสต์

หลังจากที่เปโตรได้ยินคำอธิบายของพระเยซู เขาอุทานออกมาว่า "พระองค์เจ้าข้า อย่าล้างเพียงแค่เท้าของข้าพระองค์เลย แต่ให้ล้างมือและศีรษะของข้าพระองค์ด้วย" หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ เปโตรต้องการให้พระเยซูอาบน้ำให้เขาทั้งตัว

แต่พระเยซูตอบว่า "ไม่หรอกเปโตร ท่านผิดอีกแล้ว คนที่อาบน้ำแล้วต้องการ เพียงแค่ล้างเท้าของเขาเท่านั้นเพื่อจะได้สะอาดทั้งหมด" พระเยซูทรงเน้นที่นี่ว่า เมื่อคริสเตียนทำบาปและล้มลง และสกปรกในด้านความคิด คำพูด หรือการกระทำ เขาไม่ได้สิ้นสุดการเป็นบุตรของพระเจ้า เขาเพียงแต่จำเป็นต้องล้างเท้าของเขา เขาจำเป็นต้องมีการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา หรือชีวิตของเขาได้รับการชำระให้สะอาด เมื่อเราได้รับการชำระโดยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์ (เราทูลขอให้พระองค์เข้ามาในจิตใจของเรา) เราได้รับการชำระล้างทั้งหมด เรามีการอาบน้ำฝ่ายจิตวิญญาณ สิ่งนั้นไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นอีก แต่เวลาที่เราทำบาป ในฐานะบุตรของพระองค์ เราต้องทูลขอให้พระองค์ "ล้างเท้าของเรา" (ยกโทษและชำระล้างเราให้สะอาด) เพื่อเราจะสามารถมีการสามัคคีธรรมกับพระองค์อย่างต่อเนื่องได้

พระเยซูตรัสต่อไปว่า "พวกท่านไม่สะอาดทุกคน" พระองค์ทรงรู้ว่า ยูดาส อิสคาริโอทอยู่ในห้องนั้น และยูดาสไม่เคยได้รับการชำระล้างจากพระคริสต์เลย เขาไม่เคยได้รับความรอด พระองค์ทรงรู้ด้วยว่า ในชั่วโมงถัดไปหรือราว ๆ นั้น ยูดาสจะทรยศพระองค์ คือจะบอกศัตรูของพระเยซูว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน

CE 2-3

รูปที่ CE 2-2 อาหารมื้อสุดท้าย (ใช้รูปนี้อีกครั้ง)

หลังจากล้างเท้าของพวกสาวกแล้ว พระเยซูทรงสวมเสื้อตัวนอกของพระองค์อีกครั้ง และนั่งลงเพื่อรับประทานอาหารกับสาวกทั้งสิบสองคน ขณะที่พระเยซูประทับที่โต๊ะ พระทัยของพระองค์เต็มไปด้วยความเศร้าและทุกข์โศก พระองค์มองดูสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ใช่ เป็นความจริงแท้ คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา"

ความเศร้าโศกอย่างมากแผ่ไปถึงพวกเขา และพวกเขาถามพระองค์ทีละคน "เป็นข้าพระองค์หรือไม่" พระองค์ตอบว่า "เป็นคนหนึ่งในสิบสองคนที่กำลังรับประทานอาหารกับเราเวลานี้"

แล้วยอห์น ผู้ที่เอนกายอยู่ใกล้พระเยซูกระซิบถามพระองค์ "พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร"

พระเยซูตอบอย่างเบาๆว่า "คนนั้นคือผู้ที่เราเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้" และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้วก็ทรงยื่นให้ยูดาส อิสคาริโอท

ยูดาส ผู้ซึ่งนิ่งเงียบมาจนถึงเวลานี้ ก็ร่วมกับคนอื่น ๆ ถามพระองค์ว่า "นายท่าน คนนั้นคือข้าพระองค์หรือ"

พระเยซูตรัสตอบเขา "ใช่ ท่านจะทำอะไร ก็จงทำเร็ว ๆ เถิด" ไม่มีใครที่อยู่ที่โต๊ะรู้ว่าทำไมพระเยซูตรัสเช่นนี้กับยูดาส แต่เนื่องจากยูดาสเป็นเหรัญญิก (คนเก็บเงิน) และดูแลเงินซึ่งเป็นของทุกคน สาวกบางคนก็เลยคิดว่า พระเยซูส่งเขาออกไปซื้อบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาต้องการสำหรับอาหารค่ำ หรือบางทีเพื่อหาของขวัญสำหรับคนยากจน

รูปที่ CE 2-4 ยูดาสออกไป

ทันทีหลังจากที่พระเยซูได้ตรัสกับยูดาส เราอ่านพบในพระคัมภีร์ว่า "ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา" ยูดาสได้มอบตัวเขาให้กับผู้ปกครองความชั่วร้าย เขาได้ขายตัวให้กับมารร้าย ยูดาสทำให้จิตใจของเขาแข็งกระด้างและปฏิเสธโอกาสทุกอย่างสำหรับการเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง พระคัมภีร์บอกว่า "ยูดาสออกไปทันที และเป็นเวลากลางคืน" มักจะเป็นเวลากลางคืนเสมอเวลาที่คนหันหลังของเขาให้กับพระเจ้า สำหรับยูดาสกลางคืนในจิตวิญญาณที่มืดมิดและน่าสังเวชของเขาเป็นเพียงการเริ่มต้นของความดำมืดซึ่งดำเนินอยู่ตลอดไป

ยูดาสเดินไปตามช่องทางที่มืดจนกระทั่งเขามาถึงที่แห่งหนึ่งที่มหาปุโรหิตและพวกผู้ปกครองรวมตัวกันอยู่

CE 2-4

รูปที่ CE 2-5 ยูดาสอยู่ต่อหน้าสภาซันเฮดริน

ยูดาสเข้าไปหาพวกผู้นำศาสนาและพูดว่า "ผมเป็นคนหนึ่งของเพื่อนพิเศษสิบสองคนของพระเยซู แต่ผมผิดหวังในตัวของพระองค์ การพูดคุยทั้งหมดของพระองค์ล้วนเกี่ยวกับอาณาจักรที่น่าอัศจรรย์ที่ไม่เป็นจริง พวกท่านเต็มใจจะจ่ายให้ผมเท่าไหร่เพื่อพาพวกท่านไปจับพระองค์คืนนี้"

ผู้นำทางศาสนากำลังหาโอกาสที่จะจับอาจารย์ชาวกาลิลีท่านนี้ที่พวกเขาต่างอิจฉาและริษยา พวกเขาต้องการที่จะทำให้พระองค์ถึงตาย พวกเขาแปลกใจที่ยูดาส ผู้ซึ่งได้ติดตามพระองค์มากว่าสามปีจะหันมาเป็นศัตรูกับพระองค์อย่างนี้ แต่นับเป็นโชคที่เกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาต้องการจับพระเยซูตอนกลางคืนเวลาที่ไม่มีใครห้อมล้อมพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึงถามยูดาสว่า "ท่านจะนำเราไปยังที่ซ่อนพิเศษของพระองค์ได้ไหม"

"แน่นอน ผมนำไปได้" ยูดาสตอบ "แต่พวกท่านจะจ่ายให้ผมเท่าไหร่"

"สามสิบเหรียญเงินเป็นยังไง" พวกเขาถาม ยูดาสตกลง ดังนั้นพวกเขาจึงนับเงินส่งให้ ยูดาสเอาเงินใส่กระเป๋าและออกไปตะโกนบอกว่า เดี๋ยวเขาจะกลับมาและพาไปหาพระเยซู เขาได้ขายนายของเขาสำหรับราคาของทาสคนหนึ่ง

ยูดาสทำสิ่งที่เลวร้ายเช่นนี้ได้ยังไง ลองคิดดู ยูดาสได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเวลาสามปีครึ่งที่น่าอัศจรรย์ เขาได้ยินพระเยซูสอนความจริงที่ดีเลิศ ได้เฝ้าดูพระองค์ทำการอัศจรรย์ที่เหลือเชื่อ ทำให้คนตาบอดมองเห็น คนพิการเดินได้ เลี้ยงคนมากมายด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาตัวเล็ก ๆ สองตัว ทำให้พายุกลางทะเลที่บ้าคลั่งสงบลง และแม้กระทั่งทำให้คนตายเป็นขึ้นมา ยูดาสเฝ้าดูชีวิตของพระเยซูและเห็นว่าพระองค์ไม่เคยทำบาป เขาได้ยินพระเยซูอธิษฐานหลายครั้งและเข้าไปในพระวิหารกับพระองค์บ่อย ๆ แต่ในจิตใจของยูดาสเขาไม่เคยเชื่อพระเยซู เขาไม่ได้เกิดในครอบครัวของพระเจ้า จิตใจของเขาโลภและเห็นแก่ตัว พระบุตรของพระเจ้ามองทะลุคน ๆ นี้ พระองค์รู้ว่า ยูดาสไม่ใช่สาวกที่แท้จริงa

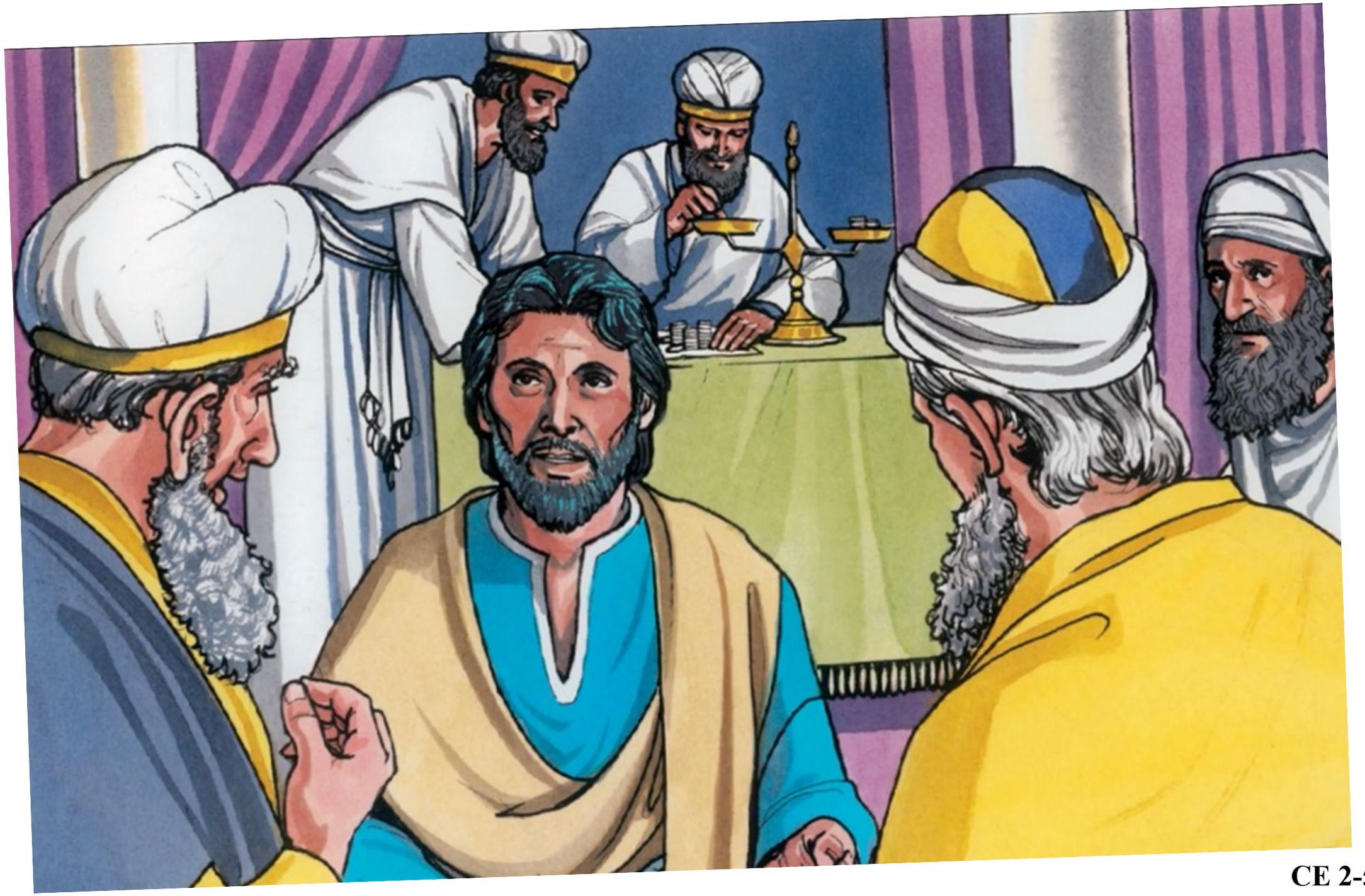

CE 2-5

รูปที่ CE 2-2 อาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

อาหารที่พระเยซูและสาวกของพระองค์รับประทานในห้องชั้นบนในคืนสุดท้ายของเทศกาลปัสกานั้นเรียกว่า อาหารมื้อสุดท้ายหรือศีลมหาสนิท พระเยซูทรงรู้ว่า อีกไม่นานนักพระองค์จะถูกมอบให้กับกลุ่มคนที่โหดร้ายและถูกตรึงกางเขน ในเวลาต่อมา ขณะที่พวกเขารับประทานอาหารเสร็จแล้ว และหลังจากที่
ยูดาสได้จากไปแล้ว พระเยซูทรงเงยพระพักตร์ขึ้นและตรัสกับสาวกของพระองค์เบา ๆ ว่า "อีกไม่ช้าเราจะจากพวกท่านไป และเราต้องการให้พวกท่านระลึกถึงสิ่งที่เราได้ทำเพื่อพวกท่าน"

แล้วพระเยซูทรงหยิบขนมปังและหักออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ พระองค์ประทานขนมปังนั้นให้กับสาวกของพระองค์ตรัสว่า "จงรับและกินเถิด ขนมปังนี้แทนกายของเราซึ่งให้กับท่าน จงทำอย่างนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา" แล้วพระเยซูทรงหยิบถ้วยน้ำองุ่น และเมื่อพระองค์ขอบพระคุณแล้ว พระองค์ส่งให้กับสาวกของพระองค์และตรัสว่า "นี่แทนโลหิตของเราที่หลั่งออกมาเพื่อการยกโทษความผิดบาป จงทำสิ่งนี้บ่อย ๆ ขณะที่ท่านดื่มเพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา" พระเยซูทรงอธิบายแก่พวกเขาอย่างละเอียดมาก ๆ ว่า ทุกครั้งที่พวกเขากินขนมปังและดื่มถ้วยนั้น พวกเขากำลังระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์สำหรับความผิดบาปของโลก

บางทีเด็ก ๆ อยู่ในคริสตจักรเวลาที่มีพิธีอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือศีลมหาสนิท นั่นเป็นช่วงเวลาที่เป็นพิธีการมาก ขณะที่เรารับสัญลักษณ์ของพระกายที่ถูกหักของพระองค์และพระโลหิตที่ไหลออกมาของพระองค์ เราควรระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์แทนเรา และสารภาพความบาปของเราต่อพระองค์

หลังจากอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูและสาวกที่ทรงรักของพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญ แล้วพระเยซูตรัสว่า "เราต้องไปแล้ว" ดังนั้นพวกเขาจึงออกจากห้องชั้นบนและออกไปที่ถนนอันเงียบสงบของกรุงเยรูซาเล็ม ผ่านประตูเมืองออกไปตรงไปที่สวนเกทเสมนีซึ่งอยู่บนเนินเขามะกอกเทศ ขณะที่พวกเขาเดินไปตามถนนผ่านอากาศตอนกลางคืน พระเยซูตรัสว่า "ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะทิ้งเราและหันมาเป็นศัตรูกับเรา"

คำตรัสนี้ทำให้เหล่าสาวกตกใจกลัวมาก และเปโตรพูดแทรกเข้ามาว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์รักพระองค์มากและจะติดตามพระองค์ไปทุกหนทุกแห่ง ข้าพระองค์พร้อมที่จะติดคุกกับพระองค์หรือแม้กระทั่งตายเพื่อพระองค์ แม้ว่าทุกคนจะทรยศพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ทรยศ ข้าพระองค์จะไม่มีวันปฏิเสธพระองค์" และสาวกคนอื่นๆแต่ละคนประกาศความจงรักภักดีของพวกเขาต่อพระองค์

แต่พระเยซูตรัสว่า "เปโตร ให้เราบอกอะไรบางอย่างกับท่าน ระหว่างเวลานี้จนถึงพรุ่งนี้เช้าเวลาที่ไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง ท่านจะบอกว่าท่านไม่แม้แต่จะรู้จักกับเรา"

พวกเขาไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในคืนนั้น และพวกเขาอ่อนแอมากขนาดไหนจริง ๆ ทั้งเปโตรและสาวกคนอื่น ๆ ต่างก็ไม่รู้ว่าพวกเขาจะอ่อนแอและหวาดกลัวมากขนาดไหนเวลาที่ความเดือดร้อนมาถึง พวกเขาทุกคนกำลังคุยโม้เพราะพวกเขากำลังพึ่งตัวของเขาเองและกำลังของพวกเขาเองที่จะเดือดร้อนแทนพระเยซู

พระเยซูรู้ว่า เปโตรจะทำให้พระองค์ผิดหวังและปฏิเสธพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงตรัสคำหนุนใจที่น่าอัศจรรย์บางอย่างแก่เปโตรและแก่สาวกคนอื่น ๆ และแก่เราทุกคน พระองค์ตรัสบางสิ่งคล้าย ๆกั นนี้ว่า "เปโตร เวลาที่ท่านทรยศเราแล้ว และได้ตระหนักถึงความบาปและความอ่อนแอของจิตใจของท่านเอง และเวลาที่ท่านร้อนใจเกี่ยวกับความล้มเหลวของท่านและสิ่งที่ท่านได้ทำลงไป เราอยากให้ท่านระลึกถึงว่า เรารักท่านมากเพียงใด และเราจะกลับบ้านที่สวรรค์เพื่อจัดเตรียมที่ไว้ให้พร้อมสำหรับท่าน และเมื่อท่านรู้สึกผิดหวังในตัวของท่านเองและหดหู่ใจ และท่านสิ้นหวังในฐานะที่เป็นคริสเตียน จงอย่าลืมพระนิเวศของพระบิดาเรานั้นมีที่มากมายสำหรับท่าน วันหนึ่งท่านจะได้มีส่วนร่วมในบ้านเหล่านั้นหลังหนึ่งพร้อมกับความมั่งคั่งและศักดิ์ศรีของสวรรค์ทั้งหมดร่วมกับเรา ดังนั้นอย่ากังวลหรือเดือดร้อนในจิตใจของท่านเลย" คำตรัสนั้นไม่ทำให้เรายินดีและมีความสุขหรือ? ที่พระองค์ทรงรักเราอย่างนี้และต้องการให้เราอยู่กับพระองค์ในบ้านของพระองค์ที่สวรรค์ตลอดไป

แล้วพระเยซูได้บอกสิ่งอื่นที่น่าตื่นเต้นและเร้าใจแก่พวกเขา "หลังจากที่ทุกสิ่งทุกอย่างในพระนิเวศของพระบิดาเราได้รับการจัดเตรียมและพร้อมแล้ว เราจะกลับมาอีกครั้งเพื่อรับท่านและคนอื่น ๆ ทุกคนที่ต้อนรับเราเป็นพระผู้ช่วยให้รอด

ตอนนี้พวกเขากำลังเข้าไปในสวนเกทเสมนี

CE 2-2 #2

***เนื้อหาภูมิหลังสำหรับเด็กนักเรียนที่โตกว่า**

พระเจ้าทรงบัญชาชาวยิวให้ฆ่าลูกแกะและนำเลือดของมันใส่ไว้ในอ่าง และพรมเลือดนั้นที่เสาประตูข้างนอกบ้านของพวกเขา เมื่อทูตมรณะเห็นเลือดที่เสาประตู ก็จะผ่านบ้านหลังนั้นและไว้ชีวิตบุตรหัวปีของพวกเขา ขณะที่ลูกชายคนโตในครอบครัวชาวอียิปต์ทุกครอบครัวจะถูกฆ่า และพวกเขาได้รับคำสั่งให้กินขนมปังไร้เชื้อ หรือขนมปังที่ทำโดยไม่ใส่ยีสต์หรือผงฟูพร้อมกับเนื้อลูกแกะย่าง พระเจ้าทรงสั่งพวกเขาให้กินอาหารมื้อนี้อย่างเร่งรีบ เตรียมพร้อมที่จะออกจากอียิปต์ทันทีที่ได้รับการแจ้งให้ไปยังแผ่นดินพระสัญญา

พระเจ้าทรงเรียกสิ่งนี้ว่า การเลี้ยงปัสกา และพระองค์ทรงนำประชากรของพระองค์ให้ถือปฏิบัติการเลี้ยงนี้ทุกปี ชาวยิวได้ทำสิ่งนี้เป็นเวลาหนึ่งพันสี่ร้อยปี ทำไมพระเจ้าทรงบัญชาให้พวกเขาทำสิ่งนี้ พระองค์ต้องการให้พวกเขาระลึกอยู่เสมอถึงคืนแห่งการปลดปล่อยออกจากอียิปต์ และนั่นคือความหมายทั้งหมด พระเจ้าบอกพวกเขาว่า เมื่อเวลาผ่านไป เวลาที่ลูกหลานของพวกเขามาถามพวกเขา "การเลี้ยงนี้หมายถึงอะไร" พวกเขาควรจะอธิบายอย่างละเอียดแก่พวกเขา และลูกหลานของพวกเขาก็ควรทำอย่างเดียวกันนี้แก่ลูกหลานรุ่นต่อไปของพวกเขาด้วย

การเลี้ยงปัสกาเป็นมากกว่าการเตือนประชาชนเกี่ยวกับคืนนั้นเมื่อนานมาแล้วในอียิปต์ พระเจ้ากำลังสอนความจริงบางอย่างที่น่าอัศจรรย์มากแก่พวกเขาและเรา เป็นการสอนพวกเขาในรูปแบบของภาพสะท้อนว่าวันหนึ่งพระคริสต์ พระเมษโปดกของพระเจ้า (ลูกแกะของพระเจ้า) จะมาสิ้นพระชนม์แทนทุกคนเช่นเดียวกับลูกแกะปัสกาที่ตายแทนที่บุตรหัวปี ขณะที่เลือดของลูกแกะถูกทาไว้ที่เสาประตูและทูตมรณะจะไม่ฆ่าบุตรหัวปี ดังนั้นพระโลหิตของพระเยซู พระเมษโปดกของพระเจ้าที่ทาอยู่ในจิตใจของเราโดยความเชื่อจะไว้ชีวิตเราจากการพิพากษาถึงความตายของพระเจ้า ในพระคัมภีร์เชื้อขนมปังใช้แทนความบาป ดังนั้น พระเจ้าจึงห้ามใช้เชื้อขนมปังระหว่างการเลี้ยงเพื่อสอนพวกเขาว่าพวกเขาต้องนำความบาปทุกอย่างออกไปจากชีวิตของพวกเขา พระเจ้าทรงคาดหวังให้เรานำความบาปออกไปจากชีวิตของเราด้วยหลังจากที่เราได้รับความรอด เพื่อว่าการสามัคคีธรรมของเรากับพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะไม่ถูกทำลาย

ทำไมประชาชนได้รับการแนะนำให้กินเนื้อลูกแกะย่าง ลูกแกะ ที่เราได้เรียนรู้เป็นภาพของพระเยซู และเราทุกคนรู้ว่า ยิ่งเราอ่านพระคัมภีร์ซึ่งสอนเกี่ยวกับพระเยซู เราก็จะรู้จักพระองค์ดีขึ้น ดังนั้นขณะที่เราศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและซ่อนไว้ในจิตใจของเรา เรา "กำลังรับการบำรุงเลี้ยงด้วยพระเยซู" เรากำลังกินเนื้อแห่งพระวจนะ ซึ่งทำให้เราเติบโตแข็งแรงในจิตวิญญาณของเราเช่นเดียวกับอาหารฝ่ายร่างกายที่ทำให้เราเติบโตแข็งแรงในร่างกายของเรา ตอนนี้เราเข้าใจว่าทำไมประชาชนได้รับบัญชาให้กินเนื้อลูกแกะย่าง ก็เพื่อทำให้พวกเขาแข็งแรงสำหรับการเดินทางที่รออยู่ข้างหน้าพวกเขา และเราต้องการความเข้มแข็งในจิตใจและจิตวิญญาณของเราเพื่อให้การเดินทางชีวิตของเราการทำสงครามต่อสู้กับความบาป ซาตาน และตัวเองดำเนินต่อไป

เนื้อหาภูมิหลังสำหรับเด็กนักเรียนที่โตกว่า

สวนเกทเสมนี
มัทธิว 26:36-56; มาระโก 14:32-52;
ลูกา 22:19-20,39-54; ยอห์น 18:1-12
บทที่ 3

รูปที่ CE 3-1 พระเยซูในสวนเกทเสมนี

พระเยซูทรงนำสาวกของพระองค์ไปที่สวนเกทเสมนี ที่ซึ่งมีเพียงความเงียบปกคลุมอยู่ในสวนยกเว้นเสียงลมที่พัดร้องอยู่ในต้นมะกอกเทศ พวกสาวกต่างก็เหน็ดเหนื่อยและอ่อนล้า เพราะเวลานี้ดึกมากแล้ว พระเยซูบอกให้พวกเขานั่งลงและคอยสักครู่ ในขณะที่พระเยซูดำเนินต่อไปข้างหน้าเพื่ออธิษฐาน

พระองค์ทรงนำเปโตร ยากอบ และยอห์นเดินต่อไปจากคนอื่น ๆ อีกสักหน่อย แล้วพระเยซูเริ่มเศร้าและทุกข์โศกมาก และจิตวิญญาณของพระองค์ได้รับความเดือดร้อนอย่างใหญ่หลวง เวลาแห่งการทนทุกข์ทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์แทนความผิดบาปของคนทั้งโลกได้มาถึงแล้ว พระองค์ตรัสว่า "จิตวิญญาณของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงอยู่ที่นี่และเฝ้าอยู่กับเรา" พระเยซูต้องการกำลังใจโดยการมีสาวกสามคนนี้อยู่ใกล้กับพระองค์ เฝ้าอยู่และอธิษฐานในขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน

พระเยซูดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่งและซบพระพักตร์ลงดิน ความทุกข์ทรมานของพระองค์ใหญ่มากจนดูเหมือนว่าจะแบกรับไว้ไม่ไหว แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์กำลังทนกับความทุกข์ทรมานอย่างมนุษย์ขณะที่พระองค์กลายมาเป็นผู้ซึ่งมาแทนที่ความบาปของเรา พระองค์ทรงอธิษฐานในความปวดร้าวทรมานว่า "โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ ขอให้ความทุกข์ทรมานนี้ถูกนำออกไปพ้นจากข้าพระองค์เถิด แต่ข้าพระองค์ต้องการให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ใช่ของข้าพระองค์" พระองค์หมายความว่า "พระบิดาเจ้า มีทางใดบ้างที่จะช่วยคนจากความบาปของพวกเขาโดยไม่ต้องทนทุกข์ทรมานที่น่ากลัวนี้ โดยไม่ต้องมีการสิ้นพระชนม์ของข้าพระองค์บนไม้กางเขน ถ้าหากว่ามีวิธีอื่นใด ขอทรงโปรดใช้วิธีอื่น แต่ข้าพระองค์ต้องการให้ทำไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ใช่ของข้าพระองค์"

แต่ไม่มีทางอื่นสำหรับพระเจ้าเพื่อไถ่ความผิดบาปมนุษย์ และพระเยซูรู้สิ่งนั้นก่อนที่โลกจะถูกสร้างขึ้นมา และนั่นเป็นเหตุว่าทำไมพระองค์ต้องเสด็จมาจากสวรรค์และถวายตัวของพระองค์เองในฐานะลูกแกะเพื่อเป็นเครื่องบูชาด้วยความเต็มใจเพื่อนำความบาปของโลกไป

กลับมาที่เปโตร ยากอบ และยอห์น พระเยซูทรงพบพวกเขาหลับอยู่ พระองค์ทรงเรียกพวกเขา "เพื่อน ๆ พวกท่านจะคอยเฝ้าตื่นอยู่กับเราสักชั่วโมงไม่ได้หรือ" เวลาที่พวกเขาควรให้กำลังใจ กำลัง ความช่วยเหลือและการอธิษฐาน พวกเขากลับนอนหลับ

พระเยซูจากพวกสาวกอีกครั้งและอธิษฐานด้วยคำอธิษฐานเดิม และอีกครั้งหนึ่งที่พระองค์กลับไปพบพวกเขานอนหลับอีก ดังนั้น พระองค์เสด็จไปอธิษฐานเป็นครั้งที่สามอย่างเอาจริงเอาจัง และพระทัยของพระองค์แทบแตกสลายจนกระทั่งพระเสโท (เหงื่อ) ของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ แต่แล้วก็มีสิ่งที่น่าอัศจรรย์บางอย่างเกิดขึ้น พระบิดาของพระองค์ได้ทรงส่งทูตสวรรค์จากสวรรค์มาช่วยชูกำลังของพระองค์

ในที่สุดพระเยซูทรงลุกขึ้นจากพื้นและดำเนินกลับมายังที่ซึ่งเปโตร ยากอบ และยอห์นอยู่อีกครั้ง และพวกเขายังคงนอนหลับสนิทอยู่ด้วยกัน "ตื่นเถิด" พระองค์ตรัส "ฝูงชนจะมาจับเราที่นี่แล้ว ลุกขึ้น ให้เราไปกันเถิด"

สาวกที่ง่วงนอนลุกขึ้นนั่ง ขยี้ตาของพวกเขาที่ยังครึ่งหลับครึ่งตื่น "มีอะไรหรือ?" พวกเขาพึมพำถาม

CE 3-1

รูปที่ CE 3-2 การทรยศและการจับกุม

"ดูนั่น ผู้ที่ทรยศเรากำลังมา" และที่นั่น กลุ่มคนพร้อมคบไฟและตะเกียง ถือไม้และกระบอง หอกและดาบเดินฝ่าสวนที่มืดมิดเข้ามา พวกผู้นำศาสนายิวส่งพวกเขามา และผู้ที่นำกลุ่มคนที่โหดเหี้ยม ป่าเถื่อนและโกรธแค้นมาไม่ใช่ใครอื่นนอกจากยูดาส

ยูดาสได้บอกพวกผู้นำทางศาสนาว่า ตนจะให้สัญญาณกับพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะรู้ว่าคนไหนคือพระเยซู "คนที่ผมจะจูบคำนับคือคนที่พวกท่านตามหา"

ขณะที่ฝูงชนมาห้อมล้อมอยู่ ยูดาสก้าวออกไปหาพระเยซู จูบคำนับพระองค์ กอดพระองค์อย่างเพื่อนและพูดว่า "สวัสดีครับ พระอาจารย์"

พระผู้ช่วยให้รอดรู้ว่า ยูดาสจูบพระองค์ทำไม ดังนั้น พระองค์จึงตรัสว่า "สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ" แล้วพระเยซูหันไปที่กลุ่มคนและถาม "พวกท่านกำลังค้นหาใคร"

พวกเขาตอบว่า "หาพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ"

"เราคือผู้นั้นแหละ" พระองค์ตอบ

เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ กลุ่มคนได้ถอยหลังและล้มลงที่ดินเหมือนกับคนตาย พวกเขาตกใจกลัวมากเพราะพวกเขาอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ในที่สุด บางคนได้เดินโซเซเข้ามาหาพระเยซู และจับพระองค์

เปโตรอารมณ์เสียมากจนกระทั่งเขาชักดาบของเขาออกจากฝักฟันหูข้างขวาของคนหนึ่งชื่อ มัลคัส ซึ่งเป็นคนรับใช้ของมหาปุโรหิต "เปโตร จงเอาดาบใส่ฝักเสีย" พระเยซูทรงบัญชา "เพราะว่าผู้ที่ถือดาบจะพินาศด้วยดาบ" แล้วพระเยซูก้มลงหยิบหูขึ้นมาและใส่กลับไว้ให้มัลคัสให้ดีเหมือนใหม่ พระเยซูทรงรักและเมตตาต่อศัตรูของพระองค์เพียงใด แม้แต่เวลาที่พวกเขากำลังจะพาพระองค์ไปเป็นนักโทษ

พระเยซูบอกคนพวกนั้น "พวกท่านไม่ต้องจับเรา พวกท่านไม่รู้หรือว่า เราสามารถทูลขอพระบิดาของเราให้ส่งทูตสวรรค์นับพันมา และพระองค์จะส่งพวกเขามาทันที แต่เราจะให้พวกท่านพาเราไป เพราะนี่เป็นสาเหตุที่เราเสด็จมาจากสวรรค์ จงนำหน้าไปซิ และทำกับเราอย่างที่พวกท่านพอใจ" ดังนั้นพวกเขาจึงพาพระเยซูไปเป็นนักโทษและให้พระองค์จากไป

พวกสาวกตัวชาแข็งด้วยความกลัวและพากันกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง พวกเขาต่างก็ "ละทิ้งพระองค์และหนีไป" ทุกคน

ต่อมาหลังจากนั้นซึ่งดึกมากแล้ว ยูดาสนำเงินกลับไปหาปุโรหิตและพวกอาลักษณ์ในพระวิหารและพูดว่า "ผมได้ทรยศคนบริสุทธิ์" แต่พวกเขาไม่ยอมรับเงินคืน เพราะพวกเขาพูดว่า เป็น "เงินค่าโลหิต" ดังนั้นยูดาสจึงโยนเงินทิ้งไว้ที่พื้นพระวิหาร ออกไปเอาเชือกและแขวนคอตัวเอง นับว่าเป็นจุดจบที่เศร้าสลดน่ากลัวจริง ๆ สำหรับคนที่มีทุกโอกาสที่จะได้รับความรอด ผู้ปกครองนำเงินนั้นและเอาไปซื้อที่ดินผืนหนึ่งสำหรับฝังศพคนยากจน

ขณะที่พระเยซูมองเข้าไปในจิตใจของเราวันนี้ ครูสงสัยจังเลยว่า พระองค์มองเห็นเราบางคนเป็นคนหน้าซื่อใจคดเหมือนอย่างยูดาสหรือเปล่า นั่นคือ เราไม่ได้หมายความตามที่เราพูด ภายนอกเราแสดงออกอย่างหนึ่ง แต่ภายในเราไม่ได้รู้สึกอย่างนั้น มีความเป็นไปได้ทีเดียวที่จะไปโบสถ์และไปเรียนรวีวารศึกษา พยายามเป็นคนดีและมีเมตตา ภายนอกก็อธิษฐาน หลีกเลี่ยงการหลอกลวงหรือใช้คำพูดน่าเกลียด ไม่ยุติธรรม และยังคงไม่ได้เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้านั่นเป็นกรณีของเด็ก ๆ แล้วละก็ ทำไมเด็ก ๆ ไม่ใช่เวลานี้ทำในสิ่งที่ถูกต้องกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า

CE 3-2

ห้องพิพากษา

มัทธิว 26:57-75; 27:1,2,11-30; มาระโก 14:53-15:19;
ลูกา 22:55-23:25; ยอห์น 18:12-19:16

บทที่ 4

รูปที่ CE 4-1 พระเยซูอยู่ต่อหน้าคายาฟาส

กลุ่มคนที่จับกุมพระเยซูในสวนเกทเสมนีนำพระองค์มาที่ห้องพิจารณาคดีของมหาปุโรหิตคายาฟาส ที่ซึ่งผู้นำศาสนายิวรวมตัวกันอยู่ เปโตรติดตามกลุ่มคนที่นำพระเยซูไป แต่เขาอยู่ห่าง ๆ ในระยะไกลพอที่จะมั่นใจว่าตัวเองปลอดภัย เมื่อขบวนมาถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต เปโตรเดินหลบเข้าไปข้างในและนั่งกับพวกทหารเพื่อดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพระเยซู

พระเยซูทรงถูกไต่สวนต่อหน้าสภาซานเฮดรินกลุ่มการปกครองทางศาสนาของอิสราเอล รัฐบาลโรมันซึ่งปกครองเหนือดินแดนนั้นอนุญาตให้สภาซานเฮดรินลงโทษคนที่ทำผิดในการละเมิดกฎทางศาสนา แต่พวกเขาไม่อนุญาตให้สภานั้นพิพากษาโทษใครถึงตาย ปีลาต ผู้ปกครองชาวโรมันเท่านั้นที่ทำอย่างนั้นได้

แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายที่จะทำการไต่สวนคดีในตอนกลางดึก แต่ผู้นำศาสนาเหล่านี้เกลียดชังพระเยซูมากจนกระทั่งพวกเขาเต็มใจที่จะทำอะไรก็ได้เพื่อกำจัดพระองค์ แม้ว่าจะเป็นการละเมิดกฎของพวกเขาเอง บางทีเหตุผลสำคัญสำหรับการไต่สวนคดีตอนกลางคืนคือว่า พวกเขาต้องการให้ทุกอย่างเสร็จสิ้นก่อนที่ประชาชนที่รักพระเยซูจะพบว่าได้มีการทำอะไรลงไปบ้าง ผู้นำศาสนาเหล่านี้อิจฉาเพราะมีคนทั่วไปมากมายที่เชื่อในพระเยซูและรักพระองค์ พวกเขาริษยาฤทธิ์อำนาจในการรักษาคนเจ็บป่วยและการงานน่าอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พวกเขาเกลียดชังพระองค์มากขนาดไหน

พระเยซูยืนอยู่ตามลำพังท่ามกลางปุโรหิตชาวยิวและรับบีที่เกลียดชังพระองค์และไม่มีเพื่อน พวกเขาตั้งคำถามถามพระองค์ พยายามวางกับดักพระองค์และทำให้พระองค์กล่าวโทษตัวเอง พวกเขานำพยานเท็จที่โกหกเกี่ยวกับพระองค์มาเพื่อสร้างหลักฐานพยานที่ใช้ต่อต้านพระองค์ แม้ว่าพระองค์ไม่เคยทำผิดอะไรเลย พวกเขาเป็นทุกข์ร้อนมากในการกล่าวหาพระเยซูเพื่อว่าพวกเขาจะทำให้ปีลาต ผู้ปกครองชาวโรมันพิพากษาโทษพระองค์ถึงตาย มหาปุโรหิตพูดกับพระเยซูว่า "เราให้ท่านสาบานในพระนามของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ให้ท่านบอกเราว่า ท่านเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?"

"ใช่" พระเยซูตอบ "เราเป็น"

มหาปุโรหิตฉีกเสื้อของตนด้วยความโกรธเหมือนอย่างที่ชาวอิสราเอลมักจะทำเวลาที่พวกเขาเสียใจหรือหวาดกลัว เขาตะโกนออกมาว่า "หมิ่นประมาทพระเจ้า เราไม่ต้องการพยานอื่น ๆ พวกท่านทุกคนต่างก็ได้ยินพระองค์กล่าวอ้างคำนี้ คำตัดสินของพวกท่านคืออะไร"

พวกเขาทุกคนตะโกนว่า "ความตาย ความตาย พระองค์สมควรตาย" แล้วพวกเขาถ่มน้ำลายลดพระพักตร์พระองค์ เอาไม้ตีพระองค์ ปิดตาพระองค์ และตบพระองค์ พูดว่า "ท่าน พระเมสสิยาห์ จงเผยกับเราซิว่า ใครตบท่าน"

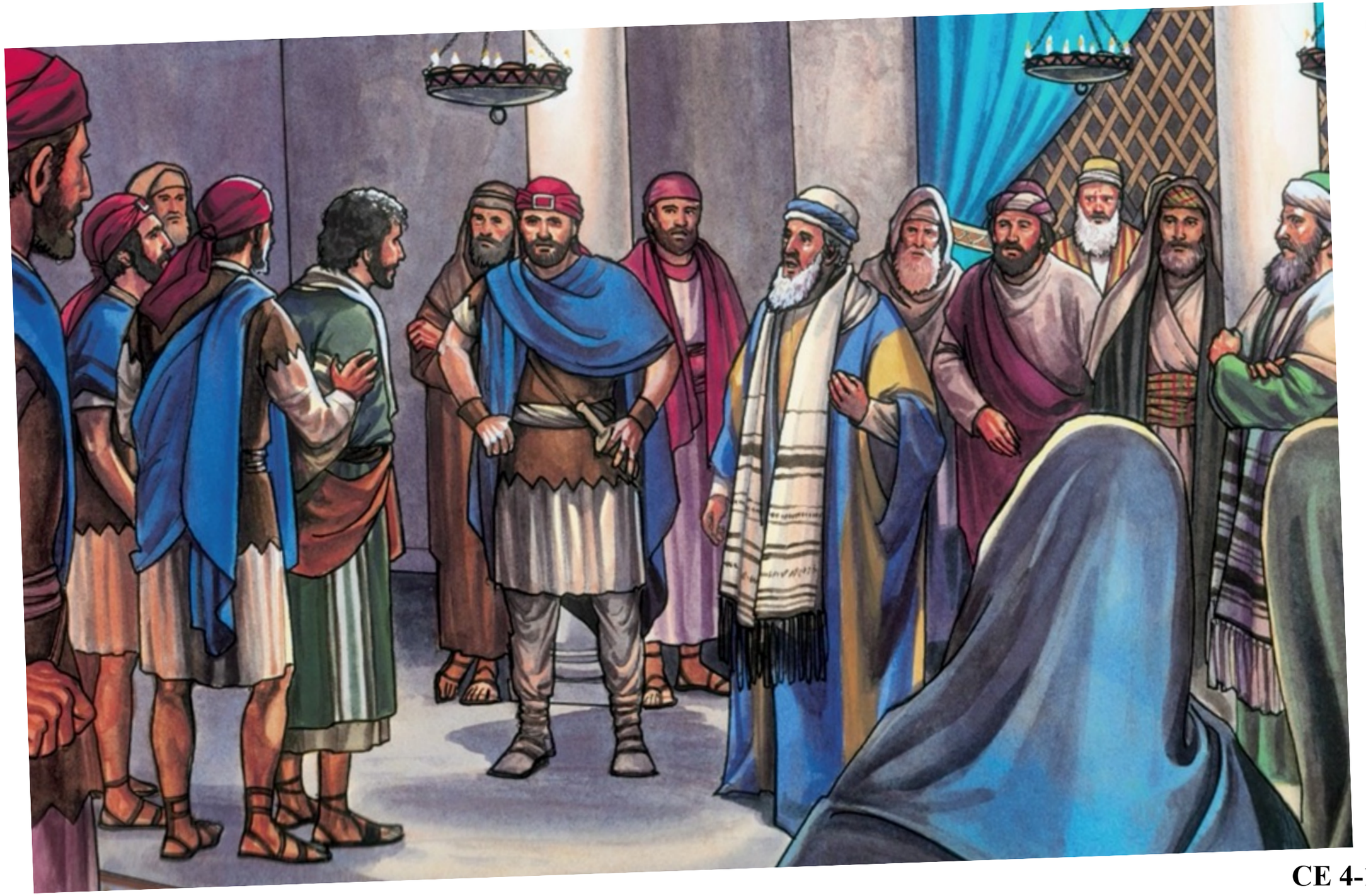

CE 4-1

รูปที่ CE 4-2 เปโตรปฏิเสธพระเยซู

เลยเที่ยงคืนมานานแล้ว เวลาที่เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น และอากาศตอนกลางคืนก็ทำให้หนาวสั่น เปโตรอยู่ร่วมกับพวกทหารและคนรับใช้ที่ก่อกองไฟไว้ที่ลานบ้าน ขณะที่เปโตรกำลังผิงไฟให้ตัวเขาอบอุ่น สาวใช้คนหนึ่งมาและพูดกับเขาว่า "ท่านอยู่กับพระเยซูไม่ใช่หรือ เพราะท่านทั้งสองมาจากกาลิลี"

เปโตรหวาดกลัวเวลาที่ได้ยินแบบนี้ เขาคิดว่าตัวเขาด้วยที่อาจถูกจับและบางทีอาจถูกฆ่าถ้าพวกนั้นพบว่าเขาเป็นผู้ติดตามพระเยซู ดังนั้นเปโตรจึงปฏิเสธเสียงดังว่า "ผมไม่รู้ว่าคุณพูดถึงเรื่องอะไร" เขาพูดอย่างโกรธ ๆ

เปโตรรู้สึกอึดอัดมาก ไม่นานนัก สาวใช้อีกคนหนึ่งจำเขาได้และพูดกับคนที่ยืนอยู่รอบ ๆ นั้นว่า "ชายคนนี้อยู่กับพระเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"

เปโตรได้ยินคำพูดนี้และทำให้เขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เขารู้สึกว่าเขาต้องทำให้คนพวกนี้มั่นใจว่า เขาไม่ได้เป็นเพื่อนของพระเยซู ดังนั้นเขาพูดสาบานด้วยความโกรธว่า "ผมไม่รู้อะไรที่คุณกำลังพูดถึง"

หลังจากนั้นสักครู่ คนที่ยืนมองอยู่มาหาเปโตรและพูดว่า "เรารู้ว่าท่านเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู เราบอกได้จากสำเนียงชาวกาลิลีของท่าน"

ด้วยความกลัวมากยิ่งขึ้น เปโตรเริ่มสบถสาบานว่า "ผมไม่เคยรู้จักท่านผู้นั้น" เขาพูด และทันใดนั้นไก่ก็ขัน แล้วเปโตรก็ระลึกถึงสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสกับเขา "ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" ทันใดนั้น เมื่อเงยหน้าขึ้น เขาก็มองเห็นพระเยซูเขาประสานมือของเขา และใบหน้าของเขาแสดงความทุกข์โศก เวลานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหันมาและมองดูเปโตร ตาของพวกเขาประสานกัน เปโตรเต็มไปด้วยความทุกข์โศกและเสียใจ เขาลุกขึ้นด้วยความละอาย เขาวิ่งออกไปจากลานบ้านและร้องไห้อย่างขมขื่น

ขณะที่เราคิดถึงคำปฏิเสธพระเยซูของเปโตรพร้อมกับคำสบถสาบาน เราคงจะพูดว่า "ช่างน่าละอายจริง ๆ ที่สาวกที่เข้มแข็งที่สุดคนหนึ่งของพระเยซูจะถูกทำให้สะดุดอย่างสุดขีดและล้มลงอย่างคาดไม่ถึงเช่นนี้" แต่เราเองก็ผิดด้วยที่คิดแบบนั้น นั่นไม่ใช่สิ่งที่คาดไม่ถึง และไม่มีวันเป็นเช่นนั้น เราต้องคิดถึงเปโตรในฐานะของผู้ที่กำลังเสื่อมถอยในความเชื่อ และการเสื่อมถอยหลังมักจะค่อย ๆ ก้าวถอยลง ให้สังเกตขั้นตอนความแตกต่างของการตกต่ำของเปโตร ขั้นแรกเขาคุยโวว่า เขาจะไม่มีวันปฏิเสธพระเยซูหรือทรยศพระองค์ เขามั่นใจในตนเอง คิดว่าเขาเข้มแข็งพอที่จะจงรักภักดีต่อพระเยซูด้วยตัวของเขาเองในการพบกับการทดลองที่น่ากลัว ขั้นที่สอง เขาทำให้พระอาจารย์ผิดหวังเมื่ออยู่ในสวน เขานอนหลับในเวลาที่เขาควรจะอธิษฐาน เราเรียนลักษณะนี้ว่าการขาดการอธิษฐาน ขั้นที่สาม เขาติดตามในระยะ "ห่างไกลมาก" ในเวลาที่เขาควรจะอยู่ใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ขั้นที่สี่ เขาอยู่ผิดกลุ่ม นั่นคือ เขายืนอยู่รอบ ๆ กองไฟกับศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้า และแทนที่จะพูดแก้ต่างให้พระคริสต์ เขากลับนิ่งเงียบ เขาหวาดกลัว ดังนั้นเขาปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าสามครั้งโดยไม่มีความกล้าในเวลาของการทดสอบ เขามีโอกาสที่จะแสดงความกล้า เขาสามารถพูดว่า "ใช่ครับ ผมเป็นเพื่อนคนหนึ่งของพระองค์ และถ้าจำเป็นผมก็พร้อมที่จะตายเพื่อพระองค์" แต่แทนที่จะพูดอย่างนั้น เขากลับพูดว่า "ผมไม่แม้แต่จะรู้จักกับท่านผู้นั้น" เมื่อไก่ขันและองค์พระผู้เป็นเจ้าทอดพระเนตรมองเขา เปโตรเท่านั้นที่ทำให้เปโตรเศร้าโศกและร้องไห้ด้วยความขมขื่นกับน้ำตาแห่งความทุกข์โศกเพราะความล้มเหลวของเขา

ให้เรามองเข้าไปในจิตใจของเราเองและดูว่ามีสัญญาณอันตรายเหล่านี้อยู่หรือเปล่า และทูลขอให้พระเจ้าช่วยคุ้มครองเราให้สัตย์ซื่อต่อพระองค์และอย่าให้เราปฏิเสธพระองค์ไม่ว่าในทางใดหรือเวลาใด เป็นการง่ายมากที่จะคิดว่าในตัวของเราเองนั้นเราเข้มแข็ง เพื่อจะมั่นใจในตนเอง และคุยโวว่า เราจะแก้ต่างและตั้งมั่นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระเจ้าตรัสไว้ในพระคัมภีร์ว่า "จงระมัดระวัง ถ้าท่านกำลังคิดว่า โอ ฉันจะไม่มีวันประพฤติแบบนั้น ก็ขอให้การคิดแบบนี้เป็นการเตือนท่าน เพราะท่านอาจจะล้มลงในความบาปด้วย" เราทุกคนต้องสำนึกว่า เราจะสัตย์ซื่อต่อพระเยซู เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างแท้จริงที่เราจะอธิษฐานและอ่านพระวจนะของพระองค์ทุกวัน นี่เป็นวิธีที่เราจะอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าแทนที่จะติดตามพระองค์ในระยะ "ห่างไกลมาก" วิธีนี้จะป้องกันเราจากการเป็นคริสเตียนที่เพิกเฉยมีความเป็นคริสเตียนปานกลางและควรจะทำให้เราลุกโชติช่วงเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า การเลี้ยงดูด้วยพระวจนะของพระองค์และการอธิษฐานทำให้เราเข้มแข็งในจิตวิญญาณของเรา

เราถูกทดลองให้วิ่งไปอยู่ผิดกลุ่มหลายครั้งเหมือนกับเปโตร ผู้ที่เราเลือกเป็นเพื่อนและเพื่อนร่วมทางของเรานั้นสำคัญมาก ๆ เราต้องไม่วิ่งไปกับผู้ที่ไม่รู้จักกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นผู้ที่ไม่สนใจสิ่งฝ่ายจิตวิญญาณ เราต้องหลีกเลี่ยงกลุ่มคนที่ดื่มแอลกอฮอล์ สูบกัญชา คิดว่าเป็นเรื่องฉลาดที่ไม่เชื่อฟังกฎหมายและกฎของโรงเรียน เล่าเรื่องตลกลามก ดูนิตยสารและภาพสกปรกลามก และพยายามพาเราไปทำสิ่งต่างๆกับพวกเขาที่เรารู้ว่าเป็นสิ่งที่ผิด พระคัมภีร์บอกให้เราหลีกเลี่ยงพวกเขา ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขา เราควรเลือกเพื่อนของเราอย่างรอบคอบและด้วยใจอธิษฐาน และเลือกคบผู้ที่สนใจในสิ่งที่ดี สิ่งที่เป็นประโยชน์ และต้องการทำให้พระเจ้าพอพระทัยขณะที่เราทำ

ระหว่างคืนนั้น สภาสูงของประชาชนชาวยิวได้ตัดสินว่าพระเยซูต้องสิ้นพระชนม์ แต่พวกเขารู้ว่าจะต้องชักจูงให้ปีลาต ซึ่งเป็นผู้ปกครองชาวโรมันพิพากษาโทษพระองค์ให้ถึงสิ้นพระชนม์ การไต่สวนพระเยซูต่อหน้ามหาปุโรหิตคายาฟาสเสร็จสิ้นในตอนเช้าตรู่

CE 4-2

รูปที่ CE 4-3 พระเยซูต่อหน้าปีลาต

ตอนเช้ามืดวันนั้น พระเยซูถูกผลักและลากเข้าไปอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนที่พูดเยาะเย้ยถากถางเพื่อไปที่วังของปีลาต เนื่องจากเป็นเทศกาลเลี้ยงปัสกา ชาวยิวจะไม่เข้าไปที่ห้องพิจารณาตัดสินคดีของปีลาต ดังนั้นปีลาตพูดกับพวกเขาขณะที่พวกเขายืนอยู่ในบริเวณลานบ้าน และที่นั่น ผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้ากลุ่มคนที่โกรธแค้นที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ของผู้นำศาสนาคือ พระบุตรของพระเจ้า พวกเขาชูกำปั้นและตะโกนเสียงดังด้วยคำกล่าวโทษที่เลวร้ายที่สุดขณะที่พวกเขาแช่งด่าและสาปแช่งพระองค์

ปีลาตประหลาดใจขณะที่เขามองดูนักโทษ เขาคาดว่าจะเห็นอาชญากรที่แสดงความดุเดือดและพยศขัดขืน แต่ที่ยืนอยู่ข้างหน้าเขากลับเป็นชายที่ดูภูมิฐานสงบเงียบ ใบหน้าแสดงความรักที่อ่อนโยนต่อผู้ที่เกลียดชังพระองค์ เมื่อปีลาตสามารถทำให้กลุ่มคนที่มีอารมณ์รุนแรงสงบลงได้ในที่สุด เขาได้ถามมหาปุโรหิตว่า "ท่านฟ้องร้องอะไรต่อท่านผู้นี้ เขาได้ทำผิดอะไร"

"เขาเป็นคนหลอกลวงและพูดโกหกที่มีความผิดทางอาญา" พวกเขาตะโกน "เขาบอกว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า และอ้างว่าเป็นกษัตริย์"

แล้วปีลาตพูดว่า "เอาละ พาเขาไปและไต่สวนตามบัญญัติทางศาสนาของพวกท่าน"

"แต่เราต้องการให้เขาถูกตรึงที่กางเขน" พวกเขาเรียกร้อง "และการเห็นด้วยของท่านเป็นสิ่งที่จำเป็น"

ปีลาตแปลกใจกับพระพักตร์ที่สงบสุขและความสงบเงียบของพระองค์ เขาคิดกับตัวเขาเองว่า "พระองค์กระทำเหมือนกับพระบุตรของพระเจ้าอย่างแน่นอน และพระองค์ประพฤติตัวของพระองค์เองเหมือนกับกษัตริย์ เราจะลองถามพระองค์ดู"

"พระเยซู ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ หรือและท่านเป็นกษัตริย์ของพระองค์จริงๆหรือ"

พระเยซูตรัสตอบว่า "ใช่ เราเป็น"

กลุ่มคนที่เต็มไปด้วยความโกรธแค้นซึ่งนำโดยผู้นำทางศาสนากรีดเสียงออกมาว่า "ท่านได้ยินเขาพูดแล้ว ท่านได้ยินเขาทำการกล่าวอ้างที่ไร้สาระที่สุดนี้ เขากำลังโกหก เขาไม่ได้เป็นกษัตริย์มากกว่าพวกเรา ตรึงเขาเสีย!"

ปีลาตหันมาทางมหาปุโรหิตและกลุ่มคนที่โกรธแค้นและประกาศว่า "เราไม่พบความผิดอะไรในท่านผู้นี้"

กลุ่มคนถูกทำให้โกรธแค้น ชี้นิ้วของพวกเขาไปที่หน้าของปีลาต พวกเขากรีดเสียงออกมาว่า "ท่านผู้ปกครอง ถ้าหากว่าท่านไม่อนุญาตให้เราตรึงกางเขนพระเยซู เราจะรายงานท่านต่อซีซาร์ เราจะบอกซีซาร์ว่าท่านมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งที่ท่านจงรักภักดี และท่านก็จะตกงาน" และคำพูดนั้นทำให้ปีลาตขลาดกลัวมากเกินกว่าที่จะปล่อยพระเยซูให้เป็นอิสระ

คำพูดนั้นได้ผล ปีลาตกำลังพยายามที่จะอยู่ทั้งสองฝ่ายในเวลาเดียวกันซึ่งมักจะเป็นสิ่งที่ยากมาก ปีลาตไม่ต้องการให้พระเยซูถูกฆ่า เพราะเขามั่นใจว่าพระเยซูเป็นผู้บริสุทธิ์ และถึงกระนั้นปีลาตก็เห็นแก่ตัวและทะเยอทะยานมากจนกระทั่งเขาไม่ต้องการได้รับความเดือดร้อนจากซีซาร์ จักรพรรดิโรมันที่ให้งานนี้กับเขา แน่นอนว่าปีลาตต้องการที่จะยังคงเป็นผู้ปกครอง เพราะเขารักความสำคัญเกียรติยศของเขาและเงินเดือนสูงที่เขาได้รับ และเขาต้องการให้ประชาชนที่เขาปกครองพอใจด้วย

แล้วความอ่อนแออย่างขลาดกลัวทำให้ปีลาตมีความคิดอีกอย่างหนึ่ง เขาบอกฝูงชน "พวกท่านมีธรรมเนียมที่จะให้เราปล่อยคนออกจากคุกในแต่ละปีในเทศกาลปัสกา เราจะปล่อยพระเยซู"

"ไม่" พวกเขาตะโกน "เอาท่านผู้นี้ไป และปล่อยโจรบารับบัส"

"แล้วจะให้เราทำอะไรกับพระเยซู" ปีลาตถาม

"ตรึงเขาเสีย"

ปีลาตถามเป็นครั้งที่สาม "ทำไม เขาทำความชั่วร้ายอะไร"

และคำตอบเดียวของพวกเขาคือ "ตรึงเขาเสีย"

ดังนั้น ปีลาตจึงออกคำสั่งที่น่ากลัว "พาเขาออกไปและโบยตีเสีย" บางทีปีลาตคิดว่า ถ้าเขาปล่อยให้ทหารโบยตีพระเยซูด้วยแส้ชาวโรมันที่โหดเหี้ยมจะทำให้พวกผู้นำศาสนาลืมเกี่ยวกับการฆ่าพระองค์

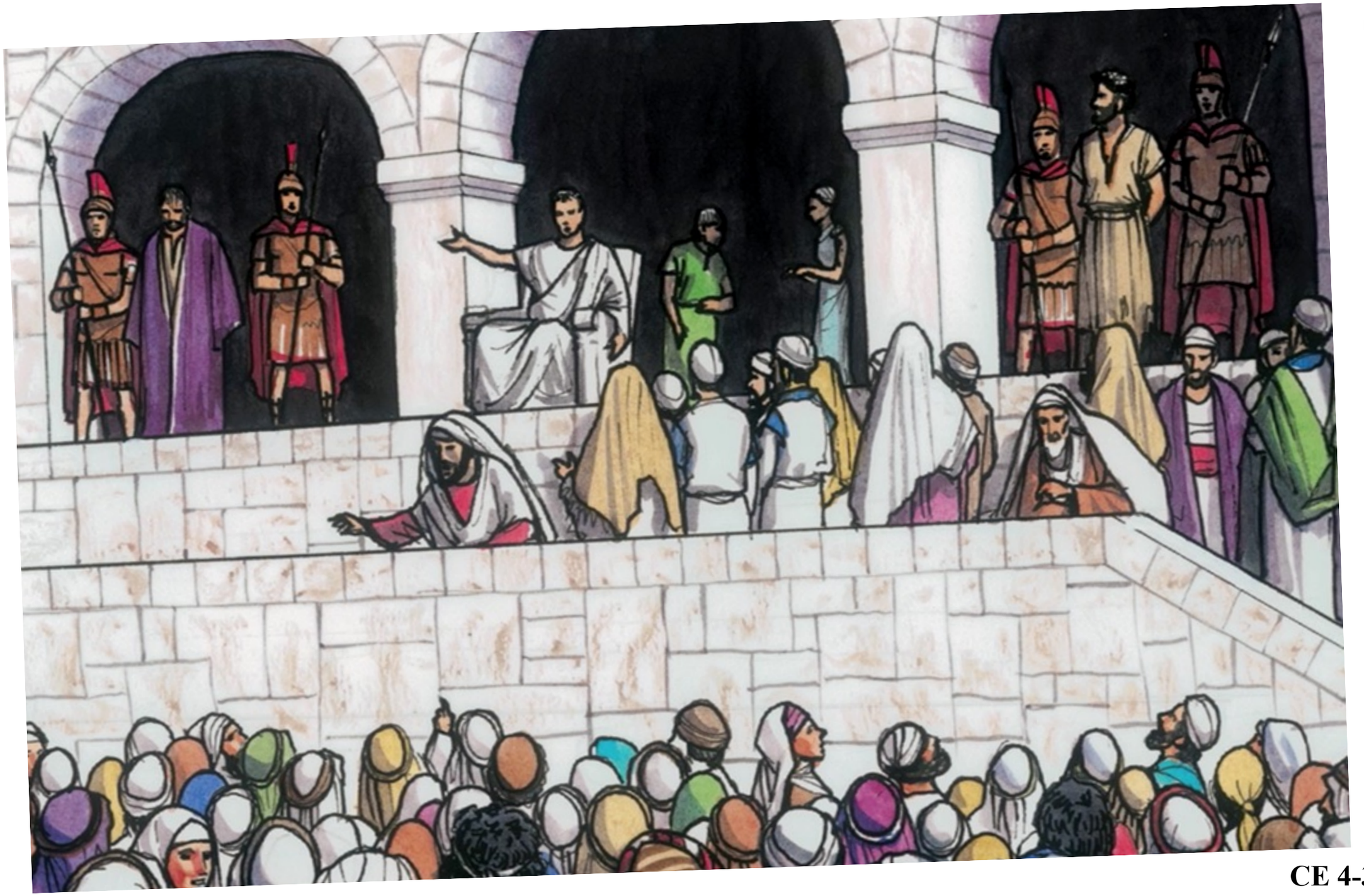

CE 4-3

รูปที่ CE 4-4 พระเยซูถูกโบยตี

การโบยตีที่ใช้กับพระเยซูเป็นไม้ที่มีแถบหนังเก้าแถบติดอยู่ โดยถักทอเศษแก้ว กระดูกและโลหะที่แหลมคมเข้าด้วยกันกับสายหนัง พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานเพียงใดขณะที่แส้หวดลงบนแผ่นหลังที่เปลือยเปล่าของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่นานนัก เนื้อของพระองค์ถูกบาดเป็นริ้วและเลือดไหลออกทั่วพระวรกายของพระองค์

หลายร้อยปีก่อน ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า "ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความทรยศของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณ์นั้นตกแก่ท่าน ที่ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี" ทหารที่โหดร้ายและเกลียดชังปิดตาพระเยซู กำหมัดของพวกเขาและชกพระองค์ ตบหน้าพระองค์ ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และพระเยซูทรงอนุญาตให้พวกเขาทำ

แล้วพวกเขาต่างเริ่มเยาะเย้ยและถากถางพระเยซูมากยิ่งขึ้น "ท่านอ้างตัวเป็นกษัตริย์ เอาละ เราจะแต่งตัวท่านให้เหมือนกับกษัตริย์" พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วงใส่ที่ไหล่ซึ่งเลือดไหลของพระองค์พร้อมกับพูดว่า "กษัตริย์น่าจะสวมเสื้อคลุมกษัตริย์ และใช่แล้วต้องมีมงกุฎ แต่ท่านจะไม่ได้สวมมงกุฎทองที่ประดับเพชรพลอยหรอกนะ" และพวกเขาเอาไม้ที่เต็มไปด้วยหนามแหลมคมมาสานเป็นมงกุฎพร้อมกับหัวเราะอย่างชั่วร้ายและเยาะเย้ย แล้วพวกเขาสวมมงกุฎหนามลงที่พระเศียร (ศีรษะ) ของพระองค์จนกระทั่งเลือดไหลลงอาบพระพักตร์พระองค์ พวกเขาให้พระองค์ถือไม้อ้อเป็นคทา แล้วพวกเขาคุกเข่าลงเยาะเย้ยพระองค์ "กษัตริย์ทรงพระเจริญ" พวกเขาร้องตะโกน "ท่านไม่ใช่กษัตริย์ของเรา" พวกเขาถ่มน้ำลาดรดพระองค์อีก และเอาไม้ตีพระเศียรของพระองค์

รูปที่ CE 4-3 พระเยซูถูกพิพากษาให้ถึงสิ้นพระชนม์ (ใช้รูปนี้อีกครั้ง)

หลังจากที่พวกเขาได้ทำสิ่งที่เลวร้ายที่สุดของพวกเขาแล้ว พวกเขานำนักโทษที่เลือดไหลกลับไปที่ห้องพิจารณาคดี เมื่อปีลาตเห็นพระองค์ เขานำพระองค์ออกมาในที่ซึ่งประชาชนสามารถมองเห็นพระองค์ ภาพของพระองค์ช่างน่าสงสารจริง ๆ ปีลาตพูดว่า "จงมองดูท่านผู้นี้"

แต่ฝูงชนไม่มีความสงสารให้พระองค์ พวกเขาตะโกนว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย"

ปีลาตเกือบจะปล่อยให้ประชาชนทำกับพระเยซูตามวิธีของพวกเขา แต่เขาไม่ต้องการคำตำหนิเพราะการทำให้พระเยซูสิ้นพระชนม์ ดังนั้นเขาจึงเอาอ่างน้ำมาและล้างมือของเขาราวกับล้างความผิดของเขาออกไป และเขาพูดว่า "เราไม่มีความผิดกับความตายของท่านผู้นี้"

ผู้นำชาวยิวเต็มใจที่รับคำตำหนิ ดังนั้นพวกเขาตะโกนว่า "เลือดของเขาให้ตกอยู่กับเราและลูกของเรา" ช่างเป็นความรับผิดชอบที่น่ากลัวจริง ๆ

ปีลาตรู้ว่า ความหวังทั้งหมดไม่มีแล้ว และประชาชนจะไม่เห็นด้วยกับการปล่อยพระเยซูของเขา ปีลาตจึงปล่อยให้พวกเขาทำตามวิธีของพวกเขา ปีลาตพิพากษาพระเยซูให้ถึงสิ้นพระชนม์โดยการตรึงที่กางเขน

วันนี้ หลายร้อยปีต่อมา คำถามที่ปีลาตถามกลุ่มคนพวกนั้นก็ตกมาถึงเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิง ผู้ใหญ่ทั้งชายและหญิงทุกคน "แล้วจะให้เราทำอะไรกับพระเยซูท่านนี้?"

เราหลายคนได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูมาตลอดชีวิตของเรา เรายังจะพูดว่า "ฉันรู้ว่าฉันควรจะต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของฉัน แต่เพื่อนของฉันจะพูดอะไร หรือ ฉันจะรอจนกว่าฉันจะโตกว่านี้ หรือจนกระทั่งฉันอยู่สุขสบายและได้ทำบางสิ่งที่พระองค์อาจจะไม่ต้องการให้ฉันทำแล้ว" ถ้าหากว่าเด็ก ๆ ไม่เคยต้อนรับพระองค์เข้ามาในจิตใจของเด็ก ๆ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเด็ก ๆ ก็อย่ารออีกต่อไปเลย แต่จงเชื่อวางใจพระองค์เดี๋ยวนี้ก่อนที่จะสายเกินไป

CE 4-4

การตรึงกางเขน

มัทธิว 27:31-56; มาระโก 15:20-41;
ลูกา 23:26-49; ยอห์น 19:17-37

บทที่ 5

รูปที่ CE 5-1 พระเยซูถูกบังคับให้แบกกางเขนของพระองค์

การไต่สวนพระเยซูต่อหน้าปีลาตเสร็จสิ้นลง ทหารพาพระเยซูกึ่งมีชีวิตจากความอ่อนล้า เจ็บปวด และสูญเสียพระโลหิต และวางไม้กางเขนที่หยาบและหนักลงบนไหล่ที่ถูกโบยตีและมีบาดแผลของพระองค์ พวกเขาบอกให้พระองค์แบกกางเขนที่พระองค์จะต้องถูกตรึงบนนั้น โดยให้แบกออกไปนอกประตูเมือง และขึ้นไปบนภูเขากางเขนที่ทางเดินเต็มไปด้วยหิน

กางเขนหนักมาก และพระเยซูดำเนินโซเซภายใต้น้ำหนักของมัน ทหารโรมันเห็นอาการนี้และมองไปรอบ ๆ เพื่อหาความช่วยเหลือ ทันใดนั้น ชายผิวดำลักษณะแข็งแรง ชื่อซีโมนจากไซรีน เมืองในอัฟริกาผ่านมา ทหารหยุดเขาไว้ และสั่งให้เขาแบกกางเขนแทนพระเยซู เด็ก ๆ ไม่คิดหรือว่าในเวลาต่อมา ซีโมนมีความยินดีที่เขามีโอกาสช่วยพระเยซูโดยการแบกไม้กางเขนของพระองค์ไปที่กางเขน

เด็ก ๆ จะ "รับกางเขน" ด้วยความสมัครใจและแบกไปเพื่อเห็นแก่พระเยซูหรือเปล่า กางเขนที่ครูพูดถึงนี้ไม่ใช่กางเขนทำด้วยไม้ แต่อาจจะเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ยากลำบากอย่างผิดธรรมดาและไม่น่ายินดีซึ่งจะทำให้เด็ก ๆ เจ็บปวด ทนทุกข์ทรมานและเสียสละ อาจจะหมายถึง "การปฏิเสธ" ต่อบางสิ่งบางอย่างที่เด็ก ๆ อยากจะทำมาก อาจจะเป็นเพียงวิธีที่เด็ก ๆ ไม่สามารถทำตามใจตนเองในบางสิ่งบางอย่าง กางเขนมักจะหมายถึงการทนทุกข์และความตาย กางเขนไม่ใช่สิ่งที่สวยงาม ง่ายหรือน่ายินดี

CE 5-1

รูปที่ CE 5-2 พระเยซูถูกตรึงกางเขน

ฝูงชนกลุ่มใหญ่ติดตามพระเยซูไปตามถนนและขึ้นไปบนภูเขา ชาวฮีบรูตั้งชื่อภูเขานี้ว่า กลโกธา ซึ่งหมายถึง "ที่กระโหลกศีรษะ" เป็นเวลาหลายร้อยปีที่อาชญากรที่เลวร้ายที่สุดถูกประหารชีวิตที่นั่นโดยการทรมานที่น่ากลัวของการตรึงกางเขน ฝูงชนประกอบด้วยทหารโรมัน มหาปุโรหิต และกลุ่มคนหลากหลายที่เกลียดชังพระเยซู พร้อมกับพวกอยากรู้อยากเห็นและพวกที่ต้องการเห็นการประหารชีวิต พวกเขาตะโกนว่า "กำจัดพระองค์ตรึงพระองค์"

มีคนบางคนในฝูงชนที่รักพระองค์มาก นั่นคือ พวกผู้หญิงเหล่าสาวก และคนอื่น ๆ ที่พระองค์เคยทำอะไรเพื่อพวกเขา พวกเขาร้องไห้และบีบมือของพวกเขาร้องว่า "ไม่มีอะไรที่พวกเราทำได้เพื่อจะหยุดพวกทหาร ไม่มีทางที่เราจะสามารถช่วยพระองค์ พวกเขากำลังจะฆ่าพระองค์" จิตใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความทุกข์โศก

ประมาณเก้าโมงเช้า ทหารวางพระเยซูไว้บนกางเขนระหว่างโจรสองคน ไม่มีการบ่นจากพระเยซู ไม่มีคำสาปแช่งผ่านความเจ็บปวดทุกข์ทรมานแสนสาหัสทั้งหมดนี้ มีเพียงเสียงกระซิบ "พระบิดาเจ้า โปรดยกโทษให้พวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาทำอะไร"

โจรสองคนที่ถูกตรึงอยู่ทั้งสองข้างของพระเยซูเป็นอาชญากรที่เป็นโจรปล้นและเป็นผู้ร้ายฆ่าคน ทำการกบฏต่อรัฐบาล โจรคนหนึ่งถูกตรึงบนกางเขนข้างขวาของพระเยซู โจรอีกคนหนึ่งอยู่ข้างซ้ายของพระองค์ ในความเจ็บปวดและทนทุกข์ทรมานของพวกเขา พวกเขาสาปแช่งพระเยซูด้วยและร้องเสียงดังกว่าเสียงดังจ๊อกแจ๊กของฝูงชนว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นพระเมสสิยาห์ จงลงจากกางเขนและทำให้เราลงไปด้วย ท่านไม่สามารถทำให้เราออกจากความทุกข์ทรมานแสนสาหัสที่น่ากลัวนี้หรือ"

ฝูงชนเยาะเย้ยพระเยซูขณะที่พวกเขาเดินผ่านและสั่นหัวของพวกเขาเป็นการเยาะเย้ย มหาปุโรหิตและผู้นำศาสนายืนอยู่รอบๆทำให้พระองค์เป็นที่น่าขบขันและทำให้พระองค์เป็นตัวตลกในวิธีการเย้ยหยันนั้น พวกเขาตะโกนใส่พระองค์ว่า "ฮ่า มองดูตัวท่านตอนนี้ซิ ถ้าท่านเป็นผู้อัศจรรย์มาก และสามารถทำการใหญ่ที่น่าอัศจรรย์ จงช่วยตัวท่านเองให้รอด ท่านช่วยคนอื่นให้รอด แต่ท่านไม่สามารถช่วยตัวท่านเองให้รอด ลงมาจากกางเขนซิ และเราจะเชื่อท่าน"

ทหารโรมันก็หมิ่นประมาทพระองค์ด้วยเสียงดังขณะที่พวกเขาทอดลูกเต๋าและเล่นพนันกันเพื่อจะได้เสื้อของพระองค์

ผู้ที่พระเยซูทรงรัก คือสาวกของพระองค์ มารีย์ แม่ฝ่ายโลกของพระองค์ และคนอื่น ๆ แทบจะทนไม่ไหวกับภาพที่น่าเกลียดนั้น พวกเขาเอามือปิดหน้าของพวกเขาและซ่อนสายตาของพวกเขาจากภาพนั้นพร้อมกับน้ำตาไหลอาบแก้ม หลายคนที่พระองค์ทรงรักษาให้หายป่วยและเคยสอนเขาเฝ้ามองดูพร้อมกับก้มหัวและมีจิตใจที่ทุกข์โศก

โจรคนหนึ่งได้อธิบายถึงความผิดของอีกคนหนึ่งว่า "เราควรจะละอายที่พูดกับพระเยซูอย่างที่เรากำลังทำอยู่ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ เจ้าไม่ได้ยินพระองค์อธิษฐานเผื่อศัตรูของพระองค์หรือ เราสมควรตายเพราะการกระทำที่ชั่วร้ายทั้งหมดของเรา แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้ทำผิดอะไรเลย"

โจรคนนี้มองดูพระเยซูและพูดว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดระลึกถึงข้าพระองค์เวลาที่ท่านเข้าในแผ่นดินของพระองค์" เขาหมายความว่าอะไร เขากำลังถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า "สายเกินไปสำหรับข้าพระองค์หรือเปล่าที่จะได้รับความรอด ข้าพระองค์เลวร้ายเกินไปหรือเปล่าที่จะได้รับความรอด พระองค์ช่วยข้าพระองค์ได้หรือเปล่า"

พระเยซูตรัสกับเขา "ความบาปของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม" ยังไม่สายเกินไปสำหรับโจรที่กำลังจะตาย และเขาไม่ได้เลวร้ายเกินไปที่จะเข้าแผ่นดินสวรรค์ ไม่มีใครเลวร้ายเกินไปหรือบาปมากเกินไป หรือชั่วช้ามากเกินไป ใครก็ตาม ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็สามารถเชื่อวางใจพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาได้ และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และทำให้พร้อมสำหรับแผ่นดินสวรรค์ได้

โจรสองคนเป็นคนบาปทั้งคู่ พวกเขาทั้งสองคนต่างก็ทำความผิดร้ายแรง ตอนแรกพวกเขาทั้งสองพากันสาปแช่งและหมิ่นประมาทพระเยซู แต่แล้ว...โจรคนหนึ่งก็เชื่อในพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา และเขาจะได้เข้าไปยังแผ่นดินสวรรค์ โจรอีกคนหนึ่งไม่เชื่อในพระเยซู และไม่ได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ โจรสองคนนี้เป็นตัวแทนของคนทุกคนในโลก นั่นคือ บางคนเชื่อในพระเยซูและจะได้เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ และบางคนไม่เชื่อในพระเยซูและจะไม่ได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ เด็ก ๆ เชื่อในพระองค์หรือเปล่า

มีผู้หญิงสามคนยืนอยู่ใกล้ ๆ กับกางเขน ทั้งสามคนต่างก็ชื่อมารีย์ ได้แก่ แม่ฝ่ายโลกของพระองค์ น้าสาวของพระองค์ซึ่งเป็นภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์มักดาลา พวกนางกำลังร้องไห้ ยอห์นสาวกที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ข้าง ๆ ผู้หญิงเหล่านั้น พระเยซูตรัสกับมารีย์ (แม่ฝ่ายโลกของพระองค์) ว่า "เขา (ยอห์น) เป็นลูกชายของท่าน" และตรัสกับยอห์นว่า "ท่านเป็นแม่ของเจ้า" และตั้งแต่นั้นมา ยอห์นก็พามารีย์ไปอยู่ที่บ้านของเขาในฐานะแม่ของเขา

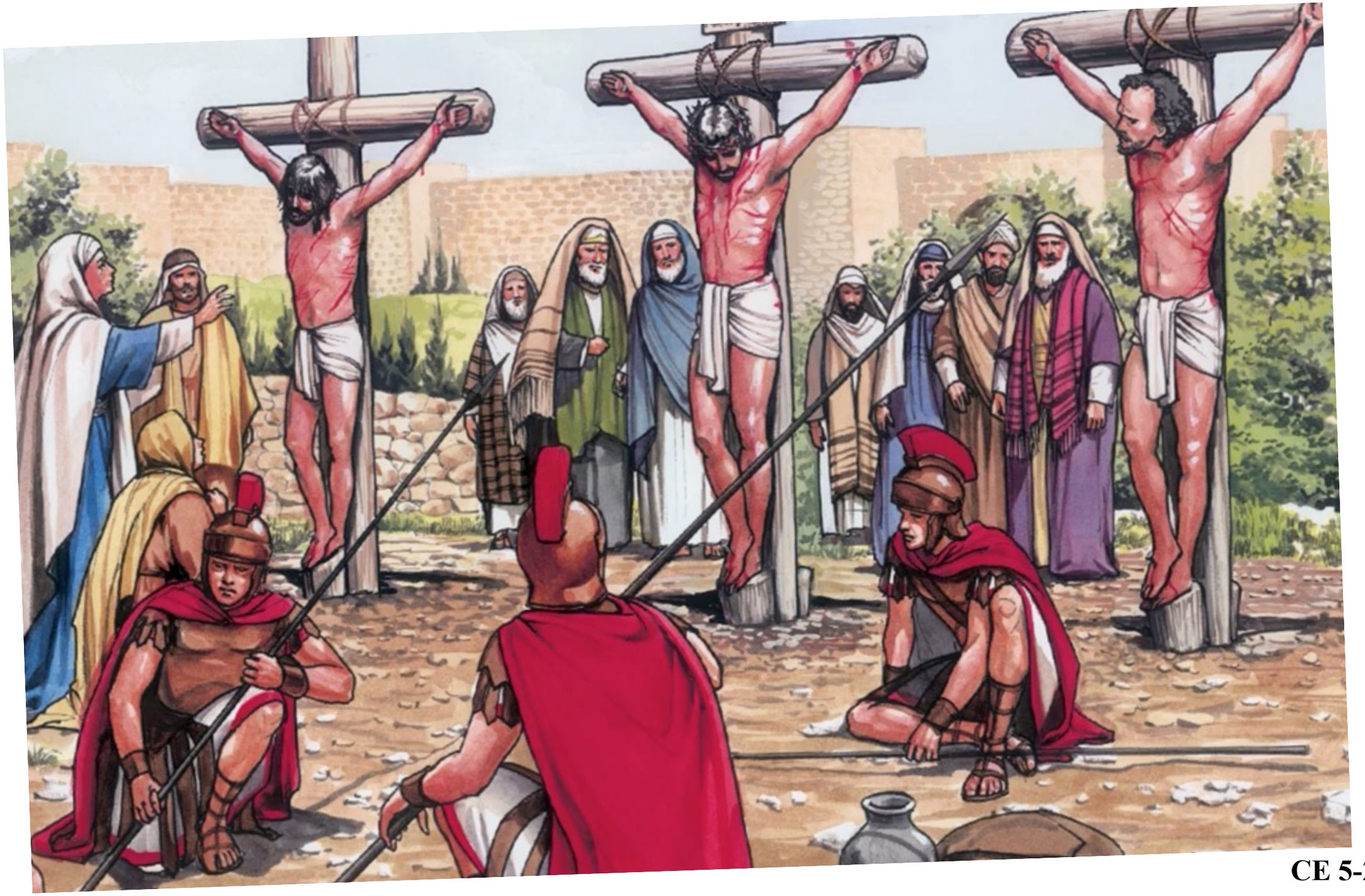

CE 5-2

รูปที่ CE 5-3 ผู้บังคับกองร้อย

ถึงแม้ว่าจะเป็นเวลาเที่ยงวันและดวงอาทิตย์ก็ร้อนและสว่างจ้า ทันใดนั้นเอง ความมืดที่น่ากลัวและหนาได้ปกคลุมทั่วแผ่นดิน แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ได้หายไปหมด พื้นดินสั่นสะเทือนด้วยแผ่นดินไหวที่รุนแรง ก้อนหินแตกออกจากกัน เกิดฟ้าร้องและฟ้าแลบพาดผ่านท้องฟ้า ความมืดมิดปกคลุมเป็นเวลาสามชั่วโมง จนถึงบ่ายสามโมง ระหว่างเวลานี้ พระเยซูทรงทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสและเจ็บปวดอย่างมาก ในการทนทุกข์ทรมานที่รุนแรงของพระองค์ พระองค์ร้องออกมาว่า "เราหิวน้ำ" บางคนวิ่งไปและเอาฟองน้ำจุ่มน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้วเสียบไว้กับปลายไม้และส่งขึ้นไปถึงริมพระโอษฐ์ (ริมฝีปาก) ของพระองค์เพื่อให้พระองค์เสวย

ถึงแม้ว่าการทรมานของการตรึงกางเขนจะเหลือทนสุดที่จะพรรณนาได้ แต่เวลาแห่งการทนทุกข์ทรมานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์คือเวลาที่พระเจ้า "วางความผิดบาปของเราทุกคนไว้บนพระองค์" ขณะที่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่ไม่มีความผิดบาปต้องกลายมาเป็นผู้ผิดบาปแทนเรา พระเจ้าทรงเทพระพิโรธ (ความโกรธ) และความเกลียดชังของพระองค์ที่มีต่อความบาปออกมาและลงโทษพระบุตรที่ประเสริฐยิ่งของพระองค์เอง เมื่อพระเจ้าทรงทำสิ่งนี้ คนที่มุงดูอยู่ได้ยินเสียงของพระเยซูดังก้องกังวานผ่านความมืด ร้องด้วยความเสียใจสุดซึ้ง "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย" และพระบิดาทรงหันหลังของพระองค์ให้กับพระบุตรของพระองค์อย่างแท้จริงเพราะพระเยซูทรงแบกรับน้ำหนักที่น่ากลัวของความผิดบาปของมนุษย์ทุกคนไว้กับพระองค์ แล้วพระเยซูทรงถูกตัดขาดจากเบื้องพระพักตร์พระบิดาของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงรับการลงโทษนิรันดร์แทนเรา เนื่องจากพระเจ้าไม่สามารถเพ่งมองดูความบาป พระองค์จึงทรงหันจากพระบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงละทิ้งพระบุตรของพระองค์เพื่อว่าพระองค์จะไม่ต้องละทิ้งครูและเด็ก ๆ

ตอนบ่ายสามโมง พระเยซูตะโกนเสียงดังว่า "**สำเร็จแล้ว** พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากวิญญาณจิตของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" แล้วพระองค์ทรงก้มพระเศียรของพระองค์และสิ้นพระชนม์ นี่ไม่ใช่เสียงร้องเบา ๆ ที่อ่อนแอของคนที่กำลังจะตาย แต่เป็นเสียงตะโกนแห่งชัยชนะและความยินดีในชัยชนะ เพราะโดยการทนทุกข์ทรมานและความตาย พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือความผิดบาป ความตาย นรกและซาตาน พระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จในสิ่งที่พระองค์เสด็จมาทรงกระทำ พระองค์ได้เปิดทางสู่สวรรค์สำหรับทุกคนที่เชื่อในพระองค์

ในเวลาเดียวกัน ม่านผืนใหญ่ในพระวิหารที่กั้นระหว่าง ส่วนที่เป็นอภิสุทธิสถาน (ส่วนที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด) นั้นได้ขาดแยกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนสุดตลอดถึงข้างล่าง นี่เป็นวิธีของพระเจ้าในการบอกประชาชนและชาวโลกว่า การถวายเครื่องบูชาที่ได้ทำการถวายมานานหลายศตวรรษเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นอีกต่อไป เพราะพระเยซูทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาบนไม้กางเขนแล้ว ดังนั้นจึงทำให้มีความเป็นไปได้สำหรับทุกคนที่จะมาหาพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น

เมื่อผู้บังคับกองร้อย นายทหารโรมันที่ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบการตรึงกางเขนเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด เขาจึงมั่นใจว่า พระเยซูไม่ใช่เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น เขาร้องออกมาว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าและพวกเราไม่รู้เลย" และเขาพูดถูก พระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงสิ้นพระชนม์วันที่น่ากลัวนั้นเพื่อรับการลงโทษแทนความผิดบาปของเรา และเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ยังคงสิ้นพระชนม์อยู่อย่างนั้นตลอดไป ในวันที่สามพระองค์ทรงกลับมีชีวิตอีกครั้ง เราควรจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเรา ถ้าหากว่าเด็ก ๆ ยังไม่เคยต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นส่วนตัวของเด็ก ๆ แล้ว ทำไมไม่ทำตอนนี้เล่า ทูลพระองค์ว่า เด็ก ๆ รู้ว่าตัวเด็ก ๆ เป็นคนบาป และเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า และที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ที่บนไม้กางเขนนั้นเพื่อรับโทษความผิดบาปของเด็ก ๆ และเด็ก ๆ ต้องการให้พระองค์เข้ามาอยู่ในจิตใจและช่วยเราทุกคนให้รอดมีชีวิตนิรันดร์ได้

IESUS NAZERENUS
REX IUDAEDRUM
Ι ΗΣΟΥΣ ΩΝΑΖΟΡΑΙΟΣ
Ο ΒΑΣΙΛΗΥΣ ΤΩΝ
• ΙΟΥΔΑΙΩΝ

CE 5-3

การฟื้นคืนพระชนม์

มัทธิว 27:57-28:15; มาระโก 15:42-16:11;
ลูกา 23:50-24:12; ยอห์น 19:38-20:18

บทที่ 6

รูปที่ CE 5-2 ทบทวน

ประมาณบ่ายสามโมงของการถูกตรึงกางเขน พระเยซูทรงสละพระวิญญาณและสิ้นพระชนม์ วันรุ่งขึ้นเป็นวันสะบาโตปัสกาซึ่งเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตก ซึ่งเป็นเวลาประมาณหกโมงเย็น เนื่องจากประชาชนชาวยิวจะไม่อนุญาตให้มีศพคนตายแขวนอยู่บนกางเขนระหว่างเทศกาลปัสกาและการเริ่มต้นสะบาโตปัสกาในอีกสามชั่วโมงเท่านั้น พวกจึงรีบที่จะนำพระศพของพระเยซูลงมาจากกางเขนและนำไปฝัง

เพื่อทำให้ผู้ที่ถูกตรึงกางเขนตายเร็วขึ้น พวกทหารมักจะทุบขาผู้ที่ถูกตรึงให้หัก ดังนั้นพวกเขาจึงทุบขาของโจรทั้งสองคนให้หัก แต่เมื่อมาถึงพระเยซู พวกเขาเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ทุบขาของพระองค์ให้หัก อย่างไรก็ตาม ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงเข้าที่สีข้างของพระเยซู และเมื่อพวกเขาเห็นพระโลหิตและน้ำไหลออกมาจากบาดแผล เขาก็รู้ว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว

ในขณะที่เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น มีคนเหลืออยู่ที่บริเวณกางเขนไม่มากนัก ในจำนวนคนที่เหลืออยู่รวมถึงมารีย์มักดาลา มารีย์แม่ของยากอบน้อย และสะโลเมแม่ของยากอบและยอห์น ต่างก็เต็มไปด้วยความทุกข์โศกอย่างมาก พวกเขาเฝ้าดูและรอคอยด้วยความเจ็บปวดที่ไม่สามารถช่วยอะไรได้เลย

รูปที่ CE 6-1 การลงมาจากกางเขน

งานเสร็จอย่างรวดเร็วเพื่อที่จะเอาพระศพของพระเยซูไปฝังก่อนดวงอาทิตย์ตก มีคนสังเกตเห็นหลายคนมาพร้อมกับบันได "ดูซิ พวกเขากำลังจะนำพระองค์ลงมา" ผู้หญิงคนหนึ่งร้องไห้ พวกเขาทุกคนต่างก็ขยับเข้าไปใกล้มากขึ้นเพื่อจะได้เห็นได้ชัดมากขึ้น

"ชายคนหนึ่งดูคล้ายกับโยเซฟแห่งอาริมาเธีย ทำไม? เขาเป็นคนที่รวยที่สุดและสำคัญที่สุดในอิสราเอล เขากำลังทำอะไรที่นี่?" มีการพูดต่อ ๆ กัน และจริง ๆ แล้วคือโยเซฟ สมาชิกของชุมชนชาวยิวที่ได้รับความนับถือมากซึ่งเป็นสาวกของพระเยซูด้วย โยเซฟแห่งอาริมาเธียไปพบปีลาตอย่างกล้าหาญและได้รับอนุญาตให้ฝังพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

นอกจากคนรับใช้ของเขาแล้ว โยเซฟได้รับความช่วยเหลือจากนิโคเดมัส สมาชิกสภาซานเฮดรินที่ร่ำรวยอีกคนหนึ่ง นิโคเดมัสเป็นคนเดียวกับที่ก่อนหน้านี้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนเพื่อเรียนรู้ว่า เขาต้องบังเกิดใหม่เพื่อจะเข้าแผ่นดินสวรรค์ เห็นได้ชัดว่านิโคเดมัสเคยเป็นผู้ติดตามลับ ๆ ของพระเยซู แต่เวลานี้เขาก้าวออกมาข้างหน้าอย่างกล้าหาญ เพื่อว่าทุกคนจะเห็นว่าเขาเป็นเพื่อนและผู้ติดตามของพระเยซู

คนเหล่านั้นค่อย ๆ นำพระศพของพระเยซูลงมาและแบกไปที่อุโมงค์ฝังศพ

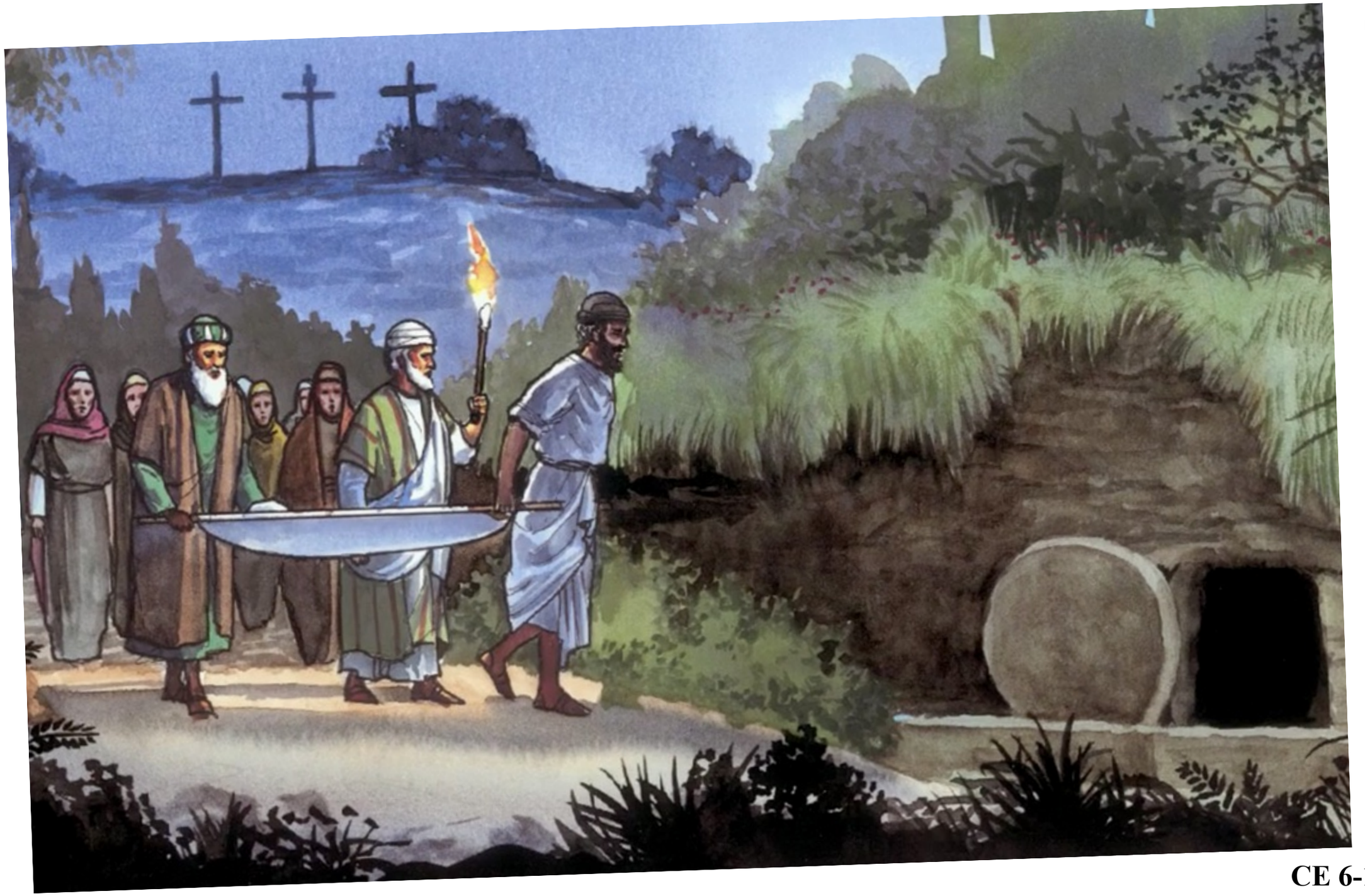

CE 6-1

รูปที่ CE 6-2 โยเซฟแห่งอาริมาเธียถวายอุโมงค์ใหม่ของเขา

อุโมงค์หรือถ้ำที่สกัดเอาไว้ในศิลานั้นตั้งอยู่ในสวนที่สวยงามของโยเซฟแห่งอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ใกล้กับภูเขาที่พระเยซูถูกตรึงกางเขน พวกเขาชำระล้างพระศพและบาดแผลของพระองค์ แล้วหุ้มด้วยผ้าป่านชะโลมด้วยน้ำมันและเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณา มีผ้าป่านที่แยกต่างหากชิ้นหนึ่ง เป็นผ้าเช็ดหน้าที่เอาพันไว้รอบพระเศียร ซึ่งเป็นธรรมเนียมชาวยิวสำหรับการฝังศพ โยเซฟแห่งอาริมาเธียเตรียมอุโมงค์ฝังศพนี้ไว้สำหรับตัวเขาเองและครอบครัวของเขาอย่างไม่ต้องสงสัยเนื่องจากอุโมงค์ยังไม่เคยถูกใช้มาก่อน

แผ่นหินขนาดใหญ่อยู่ด้านนอกทางเข้าเพื่อใช้ปิดอุโมงค์ศิลาหรือที่คนมักจะเรียกว่าหินสุสาน หลังจากที่พระศพได้รับการหุ้มด้วยผ้าป่านและผ้าผืนที่เล็กกว่าปิดไว้ที่พระพักตร์แล้ว พวกเขาก็กลิ้งแผ่นหินขนาดใหญ่ที่อยู่หน้าทางเข้าและกลับไปที่บ้านของตน

ช่างเป็นเวลาที่เศร้าโศกและมืดมิดจริง ๆ สำหรับผู้ที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า ความหวังทั้งหมดของพวกเขาได้หายไปแล้ว และจิตใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความหดหู่ พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พวกเขาจะทำอะไรโดยที่ไม่มีพระองค์ เวลานี้พวกเขาจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร

CE 6-2

รูปที่ CE 6-3 ทหารเฝ้าอุโมงค์

ศัตรูของพระเยซูชื่นชมยินดีกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พวกเขารู้ว่าพระองค์ถูกฝังไว้ที่ไหนและได้ไปพบปีลาตเพื่อพยายามเสนอให้ปีลาตสั่งทหารโรมันไปเฝ้าอยู่ด้านนอกอุโมงค์ฝังศพ เพราะพวกเขาจำได้ว่า พระเยซูทรงสัญญาว่า "หลังจากสามวันเราจะเป็นขึ้นมาอีกครั้ง"

พวกเขาบอกปีลาต "บางทีสาวกของพระองค์อาจจะไปขโมยพระศพของพระองค์ในเวลากลางคืนและซ่อนไว้แล้วบอกทุกคนว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย" ดังนั้นปีลาตจึงสั่งทหารไปเฝ้าอุโมงค์ "ตอนนี้เราได้จัดการกับพระองค์แล้ว" ศัตรูของพระเยซูคิด "พระองค์สิ้นพระชนม์ ถูกฝังไว้และถูกขังไว้ในอุโมงค์ศิลาพร้อมกับมีทหารเฝ้าอุโมงค์ เราได้กำจัดคนที่เราเกลียดชังแล้ว" พวกเขาไม่รู้และโง่ใช่ไหมที่คิดว่าพวกเขาสามารถขังพระเจ้าไว้ในอุโมงค์ฝังศพ

ตอนเช้าตรู่วันอาทิตย์ วันต้นสัปดาห์หลังจากวันสะบาโต ในขณะที่ยังคงมืดอยู่ ข้างในอุโมงค์ฝังศพที่เย็นชื้น สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุดได้เกิดขึ้น ซึ่งได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของโลก พระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์ทิ้งผ้าพันพระศพนั้นไว้ในลักษณะเดียวกับที่ผีเสื้อทิ้งดักแด้ที่หุ้มตัวมัน พระองค์ทิ้งผ้าห่อพระศพเหมือนกับหอยละเปลือกหอย โดยการวางทิ้งไว้บนพื้นหินในรูปทรงเดียวกับที่ห่อพระศพของพระองค์

ทันใดนั้น ขณะที่รุ่งอรุณของวันเริ่มขึ้น พื้นดินสั่นสะเทือนและสั่นไหว การสั่นสะเทือนดูเหมือนทำให้ภูเขาที่กางเขนตั้งอยู่นั้นสั่นไหว ทหารโรมันที่เฝ้าอุโมงค์ฝังศพของพระเยซูตื่นตระหนก ซึ่งดูราวกับว่าโลกทั้งโลกกำลังหมุนและสั่นระรัว ขณะที่ทหารตกใจกลัวกับแสงที่ปกคลุมไปทั่ว พวกเขาล้มลงกับพื้นหมดสติเหมือนคนตาย

CE 6-3

รูปที่ CE 6-4 พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย

พระเยซูทรงยืนขึ้นภายในอุโมงค์ นำผ้าที่ปิดพระพักตร์และพระเศียรของพระองค์ออก ม้วนไว้อย่างเรียบร้อย และวางไว้ตรงที่พระเศียรของพระองค์เคยวางอยู่ พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายและไม่เคยสิ้นพระชนม์อีกเลย พระองค์ทรงมีชัยชนะและพิชิตความบาป ซาตาน ความตาย และอุโมงค์ฝังศพ ศัตรูทุกตัวของพระองค์ถูกปราบ

พระเยซูออกจากอุโมงค์ด้วยพระวรกายที่ได้รับศักดิ์ศรีและเป็นขึ้นมาของพระองค์ พระองค์เสด็จตรงไปผ่านทางเข้าศิลาด้วยฤทธิ์อำนาจและพระสิริแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ทันที

มีแสงโชติช่วงพุ่งออกมา และทูตสวรรค์ที่งดงามจนทำให้พร่าตาปรากฏมาจากสวรรค์ หน้าของเขามีรัศมีส่องเหมือนแสงฟ้าแลบและเสื้อผ้าของเขาขาวสดใส ทูตสวรรค์ทำลายตราประทับและกลิ้งแผ่นหินที่ใหญ่และหนักซึ่งปิดทางเข้าอุโมงค์ออกและนั่งอยู่ที่ประตูหินใหญ่

ทันทีที่พวกทหาร "รู้สึกตัว" และกลับเป็นปกติเล็กน้อยจากความตกใจกลัวของพวกเขา ทหารได้หนีไปกรุงเยรูซาเล็มไปบอกผู้นำศาสนา ผู้นำศาสนาติดสินบนพวกเขาให้พูดโกหก ดังนั้นทหารจึงบอกทุกคนว่า "ขณะที่พวกเรานอนหลับ สาวกของพระองค์มาขโมยพระศพไป" แต่มีเพียงผู้ที่ไม่ต้องการรู้ความจริงเท่านั้นที่จะเชื่อคำโกหกนั้น เพราะคนเราจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นได้อย่างไรถ้าหากว่าพวกเขานอนหลับอยู่

CE 6-4

รูปที่ CE 6-5 ผู้หญิงสามคนมาที่อุโมงค์

ในสมัยนั้น คนจะเอาน้ำมันหอมและเครื่องหอมมาเพื่อให้เกียรติคนที่ตายไป ปัจจุบันนี้เราส่งดอกไม้ไปให้เพื่อให้เกียรติแก่คนตาย กลุ่มผู้หญิงชาวกาลิลีที่สัตย์ซื่อที่ยังคงอยู่ที่กางเขนและต่อมาได้เฝ้าดูการฝังพระศพของพระเยซูได้เตรียมเครื่องหอมและน้ำมันหอมมาเพื่อชะโลมพระศพของพระเยซู ก่อนที่ดวงอาทิตย์จะขึ้นในตอนเช้าวันอาทิตย์อีสเตอร์ มารีย์มักดาลา สะโมเม มารีย์แม่ของยากอบ และผู้หญิงคนอื่นๆกำลังมาที่อุโมงค์ฝังศพในสวนของโยเซฟเพื่อชะโลมน้ำมันหอมนี้บนพระศพของพระองค์ที่รักยิ่งของพวกเขา ขณะที่พวกเขาเดินมาตามทางที่ค่อนข้างมืด พวกเขาพูดคุยกันเกี่ยวกับปัญหาที่ทำให้พวกเขากังวล

หนึ่งในพวกผู้หญิงพูดด้วยเสียงเบา ๆ "เราจะผ่านทหารโรมันที่เฝ้ายามอยู่ได้ยังไง แล้วใครจะเป็นคนกลิ้งก้อนหินใหญ่ก้อนนั้นออกจากประตูทางเข้า เราจะไม่มีวันเข้าไปถึงพระศพของพระเยซูได้เลย" ขณะที่พวกเธอมาใกล้พอที่จะเห็นอุโมงค์ฝังศพอยู่ในระยะสายตา ทันใดนั้นทุกพากันหยุด มีบางอย่างเกิดขึ้น

CE 6-5

รูปที่ CE 6-6 พวกผู้หญิงพบก้อนหินกลิ้งออก

ท่ามกลางแสงแรกเริ่มของรุ่งอรุณ ดูเหมือนกับว่าก้อนหินก้อนใหญ่ที่ปิดทางเข้าอุโมงค์ถูกกลิ้งออกมาไว้ข้าง ๆ ใช่แล้ว พวกเธอพากันแปลกใจที่อุโมงค์ถูกเปิด พวกเธอแทบจะไม่เชื่อสายตัวของตัวเอง นี่หมายความว่าอะไร มารีย์มักดาลาวิ่งกลับไปบอกเปโตรว่าอุโมงค์ถูกเปิดออกแล้ว พวกผู้หญิงคนอื่น ๆ เข้าไปใกล้มากขึ้น พวกเธอพบว่า พระศพของพระเยซูหายไปแล้ว

พวกเธอยืนอยู่ที่นั่นรู้สึกแปลกใจมาก ทันใดนั้นทูตสวรรค์มาปรากฏ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สว่างสุกใสมากจนทำให้ตาของพวกเธอพร่า พวกผู้หญิงพากันตกใจกลัว ทูตสวรรค์ถามว่า "พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี่ พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว มาดูซิ มาดูที่เขาวางพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่ากลัวเลย พวกท่านจำไม่ได้หรือที่พระองค์บอกพวกท่านเมื่อพระองค์อยู่ในแคว้นกาลิลีว่า พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ แต่ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาอีกครั้งในวันที่สาม" พวกผู้หญิงระลึกถึงคำของพระเยซูได้ด้วยคำเตือนนี้

"จงไปตามทางของพวกท่าน" ทูตสวรรค์บอก "ไปบอกพวกสาวกและเปโตร ไม่ต้องเศร้า ไม่ต้องทุกข์โศกและร้องไห้คร่ำครวญอีกต่อไป เพราะพระเยซูทรงมีชีวิต พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พวกท่านจะพบพระองค์ เพราะพระองค์จะล่วงหน้าพวกท่านไปในแคว้นกาลิลี

พวกผู้หญิงรีบออกจากอุโมงค์และมุ่งหน้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดีแต่ก็ตัวสั่นจากความตื่นเต้นและน่าเกรงขาม พวกเธอมีเรื่องราวที่จะต้องไปบอกคนอื่นให้รู้ ในที่สุดพวกเธอก็ได้พบกับเหล่าสาวกด้วยอาการเหนื่อยหอบและแทบจะหายใจไม่ออก ทุกคนพยายามที่จะพูดพร้อมกัน "พวกเราเพิ่งมาจากอุโมงค์! อุโมงค์ว่างเปล่า พระศพของพระเยซูไม่ได้อยู่ที่นั่น! และพวกเราได้พบทูตสวรรค์ที่บอกว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว!"

พวกสาวกไม่เชื่อ พวกสาวกคิดว่า พวกผู้หญิงเหนื่อยเกินไปและสติแตกไปแล้ว "ตอนนี้สงบสติอารมณ์ก่อน" พวกผู้ชายพูด "และพยายามเล่าให้เราฟังซิว่า พวกท่านกำลังพูดถึงอะไร พวกท่านคงจะต้องเห็นนิมิตหรือฝันไป"

"แต่เป็นความจริงนะ! เป็นความจริง!" พวกผู้หญิงร้องออกมา "เราเห็นทูตสวรรค์ด้วยตัวของเราเองและท่านพูดกับเรา ท่านบอกเราว่า เราจะได้พบพระเยซู!"

CE 6-6

รูปที่ CE 6-7 เปโตรและยอห์นมาถึงอุโมงค์ว่างเปล่า

แต่เปโตรได้ยินข่าวจากมารีย์มักดาลาแล้วและได้รีบวิ่งจากไปโดยมียอห์นตามไปด้วย เปโตรและยอห์น รีบไปตรวจสอบเรื่องนี้ด้วยตัวของพวกเขาเอง พวกเขาวิ่งไปตลอดทาง ยอห์นซึ่งหนุ่มกว่าและว่องไวกว่าไปถึงอุโมงค์เป็นคนแรก แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน ไม่นานเปโตรก็มาถึงเหนื่อยหอบแทบหมดแรงและหยุดหายใจแล้วเขาเข้าไปข้างใน แล้วยอห์นตามเปโตรเข้าไปในอุโมงค์

"ดูซิ! เปโตร ดูผ้าห่อพระศพ!" ยอห์นพูด "ไม่มีใครตัดผ้าห่อพระศพหรือว่าคลี่มันออก พวกเขาไม่สามารถขโมยพระศพของพระองค์ ดูผ้าและที่ถูกทิ้งไว้อยู่ในรูปทรงพระศพของพระองค์ มองดูผ้าที่ม้วนไว้เรียบร้อยและวางไว้ที่เคยวางพระเศียรของพระองค์ ขโมยจะไม่ทำแบบนั้น ตอนนี้ผมรู้แล้วผมมั่นใจว่า องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย" ยอห์นพูด และยอห์นเชื่อ

พวกเขากลับไปที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดี

CE 6-7

รูปที่ CE 6-8 พระเยซูทรงปรากฏแก่มารีย์

หลังจากนั้นไม่นาน มารีย์มักดาลากลับไปที่อุโมงค์และยืนร้องไห้อยู่ข้างนอก ขณะที่เธอร้องไห้เธอก้มลงและมองเข้าไปข้างในและเห็นทูตสวรรค์สององค์ใส่เสื้อสีขาวนั่งอยู่ตรงกับที่พระศพส่วนพระเศียรและพระบาทของพระศพพระเยซูเคยวางไว้

"ท่านร้องไห้ทำไม" ทูตสวรรค์ถามเธอ

"เพราะพวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของดิฉันไป" เธอตอบ "และดิฉันไม่รู้ว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน"

ขณะนั้นเอง เธอหันไปมองและเห็นใครยืนอยู่ข้างหลังเธอ คือพระเยซู แต่เธอจำพระองค์ไม่ได้ พระองค์ถามเธออย่างอ่อนโยนมากว่า "เจ้าร้องไห้ทำไม และเจ้ากำลังหาใคร"

เธอคิดว่าพระองค์เป็นคนสวนที่คอยรดน้ำดอกไม้และดูแลสวนจึงพูดว่า "นายท่าน ถ้าท่านเอาพระองค์ไป ช่วยบอกดิฉันหน่อย ท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหนและดิฉันจะไปพบพระองค์"

พระเยซูตรัสกับเธอเพียงคำเดียว พระองค์เรียกชื่อของเธอ "มารีย์" เธอหันมาหาพระองค์และล้มลงแทบพระบาทของพระองค์

"พระอาจารย์!" เธออุทานออกมา "พระองค์มีชีวิตจริง ๆ หรือ พระองค์ทรงเป็นพระเยซูองค์เดียวกับที่สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเมื่อสองสามวันก่อนหรือ" พระองค์ทรงทำให้เธอแน่ใจว่า พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกับที่ถูกตรึงกางเขนผู้ซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตาย

"ไปเร็ว ๆ" พระเยซูตรัส "ไปพบสาวกของเราและบอกพวกเขาว่า เราจะไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกเจ้า ไปพบพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกเจ้า"

มารีย์เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี ตอนนี้เธอรู้ว่าสิ่งที่ทูตสวรรค์บอกเธอเป็นความจริง เธอได้เห็นพระเยซูด้วยตัวของเธอเอง เธอได้ยินเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงมีชีวิต พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย มารีย์มักดาลารีบไปพบพวกสาวกและบอกพวกเขา "ดิฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า"

ช่างเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นเร้าใจที่ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้ามีชีวิต มารีย์มักดาลาอยู่ในหมู่คนพวกแรกที่ได้เห็นพระเยซูหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ยอห์นไม่ได้เห็นพระเยซูขณะนั้นแต่เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงมีชีวิต ปัจจุบันนี้ครูและเด็ก ๆ ก็ไม่ได้เห็นพระองค์ แต่เราในฐานะที่เป็นคริสเตียน เราเชื่อว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่

เราที่เป็นของพระเยซูไม่จำเป็นต้องกลัวความตายหรือการตาย ซึ่งเป็นผลลัพธ์ของการมีชัยชนะเหนือความตายของพระคริสต์ เราไม่จำเป็นต้องกลัวอุโมงค์ฝังศพ เราสามารถสรรเสริญพระองค์ในจิตใจของเราและพูดว่า "โอ ความตาย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ อุโมงค์ฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน"

เด็ก ๆ รู้ไหมว่า เวลาที่ผึ้งต่อยใคร มันจะทิ้งเหล็กไนของมันไว้ในคนนั้น และทำให้เจ็บปวดมากทีเดียว แต่ผึ้งตัวนั้นก็ไม่สามารถทำร้ายใครได้อีกต่อไป ทำไม เพราะเหล็กไนของมันทิ้งไว้ในตัวของคนแรกที่มันต่อย และนั่นเป็นความจริงที่น่าอัศจรรย์ พระคัมภีร์สอนเราเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูว่า ความตายได้ต่อยพระเยซูเจ้าและทิ้งเหล็กไนของมันไว้ในพระองค์ ดังนั้นเวลานี้ ความตายไม่สามารถทำร้ายเด็ก ๆหรือครู หรือใครที่เป็นของพระองค์ได้อีกต่อไป เช่นเดียวกับที่หลุมฝังศพก็ไม่สามารถทำร้ายเรา เพราะพระองค์เสด็จออกมาจากหลุมฝังศพ และพระองค์ทรงทำให้เรามั่นใจว่า วันหนึ่งเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาบนโลก พระองค์จะทำให้ศพของคริสเตียนเป็นขึ้นมาจากหลุมฝังศพ และผู้ที่เชื่อทุกคนจะไปอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ และเพราะพระองค์ทรงมีชีวิต เราก็สามารถมีชีวิตได้ด้วย

CE 6-8

เอมมาอูสและห้องชั้นบน
มาระโก 16:12-14; ลูกา 24:13-45;
ยอห์น 20:19-31
บทที่ 7

คำนำ

ตอนบ่ายจัดของวันอีสเตอร์แรก ศิษย์ของพระเยซูสองคนได้ออกจากกรุงเยรูซาเล็มและเริ่มเดินไปบ้านของพวกเขาในเอมมาอูส ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณเจ็ดไมล์ (ประมาณ 11 กม.) หนึ่งในพวกเขาคือ เคลโอปัส และอีกคนหนึ่งบางทีอาจจะเป็นภรรยาของเขา พระคัมภีร์บอกเราว่า เธอเป็นน้องสาวของมารีย์แม่ของพระเยซูและเคยอยู่ที่กางเขนเวลาที่พระเยซูถูกตรึงกางเขน

พวกเขารู้สึกโศกเศร้า เพราะความหวังทั้งหมดของพวกเขาอยู่กับพระเยซู และตอนนี้พระองค์สิ้นพระชนม์ เวลาที่พวกเขาเห็นพระองค์ทรงลูกลาตัวนั้นเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาคิดด้วยความแน่ใจว่า พระองค์จะได้รับการประกาศให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น พระองค์กลับถูกจับ ถูกไต่สวน และถูกลงโทษถึงตายเหมือนกับอาชญากร และถูกฝังไว้แทน และตอนนี้ไม่มีใครรู้ว่าพระศพของพระองค์อยู่ที่ไหน ทำไมทุกอย่างต้องปรากฏผลออกมาแบบนี้ พวกเขาไม่เข้าใจ ถึงกระนั้น ในวันนั้นก็มีข่าวแปลก ๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม มารีย์มักดาลาบอกว่าเธอได้เห็นองค์พระเยซูเจ้ามีชีวิต เปโตรและยอห์นรวมทั้งคนอื่น ๆ ได้เห็นทูตสวรรค์ที่อุโมงค์ว่างเปล่า

รูปที่ CE 7-1 พระเยซูทรงพูดคุยกับคนสองคนที่ถนนไปเอมมาอูส

ขณะที่พวกเขาเดินไปตามทางพูดคุยกันเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทันใดนั้นเอง พระเยซูเสด็จไปตามทางและดำเนินร่วมไปกับพวกเขา แต่พวกเขาจำพระองค์ไม่ได้ "พวกท่านกำลังคุยกันด้วยเรื่องอะไรถึงทำให้ตอนนี้พวกท่านดูโศกเศร้าและเดือดร้อนใจมาก" พระองค์ถาม

พวกเขาหยุดสักครู่ และเคลโอปัสตอบว่า "ท่านคงจะเป็นคนเดียวในแถบนี้ที่ไม่ได้ยินเกี่ยวกับสิ่งที่น่ากลัวมากที่เกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว"

"สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นคืออะไรหรือ" พระเยซูถาม

"สิ่งนั้นที่เกิดขึ้นกับพระเยซูชาวนาซาเร็ธ" พวกเขาตอบ "พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะผู้ทรงทำการอัศจรรย์ที่เหลือเชื่อและทรงเป็นอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งได้รับความนับถืออย่างมากจากพระเจ้าและมนุษย์ แต่พวกมหาปุโรหิตและผู้นำศาสนาของเราจับพระองค์ พวกเขาส่งพระองค์ไปให้รัฐบาลโรมันเพื่อกล่าวโทษพระองค์ถึงตาย และพระองค์ถูกตรึงกางเขนอาทิตย์ที่แล้ว เราเคยหวังว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเกียรติของอิสราเอลผู้เสด็จมาช่วยเราและปลดปล่อยเราจากการปกครองของโรมัน และนอกจากสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้สามวันผ่านไป พวกผู้หญิงบางคนจากกลุ่มของเราไปที่อุโมงค์ฝังพระศพของพระองค์ตอนเช้าตรู่ของวันนี้และกลับมาพร้อมกับข่าวที่น่าตกใจว่า พระศพของพระองค์หายไป และพวกเขาได้เห็นทูตสวรรค์ซึ่งบอกพวกเขาว่า พระเยซูทรงมีชีวิต พวกผู้ชายบางคนวิ่งออกไปดูและแน่ใจว่า พระศพของพระเยซูหายไปเหมือนอย่างที่พวกผู้หญิงบอก แต่พวกเขาไม่เห็นพระเยซู"

แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขา "ประชาชนช่างโง่เขลาอะไรเช่นนี้ ทำไมจึงเป็นสิ่งที่ยากมากหรือที่จะเชื่อทุกอย่างที่ผู้เผยพระวจนะได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ผู้เผยพระวจนะไม่ได้พยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนหรือว่า จำเป็นที่พระคริสต์พระเมสสิยาห์จะต้องทนทุกข์กับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก่อนที่พระองค์จะปกครองในฐานะกษัตริย์" แล้วพระเยซูทรงอ้างอิงถึงข้อพระคัมภีร์หลายตอนจากการเขียนของผู้เผยพระวจนะให้พวกเขาฟัง พระองค์ทรงอธิบายความหมายข้อพระคัมภีร์นั้นและสิ่งที่พระคัมภีร์ข้อนั้น ๆ พูดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ นั่นจะต้องเป็นบทเรียนพระคัมภีร์ที่ล้ำเลิศจริง ๆ และนักเดินทางสองคนนี้คงจะต้องประหลาดใจและชื่นชมกับความรู้ด้านพระวจนะพระเจ้าของชายแปลกหน้าคนนี้มากเพียงใด

ถึงเวลานี้ พวกเขากำลังใกล้ถึงเอมมาอูส บ้านของพวกเขา พระเยซูจะไปต่อ แต่พวกเขาขอให้พระองค์ไปที่บ้านกับพวกเขาเนื่องจากตอนนี้มืดค่ำแล้ว

CE 7-1

รูปที่ CE 7-2 พระเยซูไปที่บ้านและเสวยกับพวกเขา

ดังนั้น พระองค์จึงไปบ้านกับพวกเขา ไม่นานนักอาหารค่ำก็จัดเตรียมไว้เสร็จ หลังจากที่นั่งลงเพื่อทานอาหารด้วยกัน เคลโอปัสขอให้คนแปลกหน้าอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาหาร ซึ่งพระองค์ยินดีที่จะทำตามคำขอนั้น แล้วพระองค์ทรงหยิบขนมปังหักออกเป็นชิ้น ๆ และส่งให้พวกเขา ทันใดนั้นเอง ตาของพวกเขาก็ถูกเปิดออกและพวกเขาจำพระองค์ได้ พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นมาของพวกเขา ทันใดนั้นเอง พระองค์ได้อันตรธานหายไป พระองค์ไม่ได้อยู่กับพวกเขาอีกต่อไป พระองค์เพิ่งจะหายไปจากสายตาของพวกเขา

พวกเขาประหลาดใจและตกใจและพูดแก่กันว่า "ถ้าอย่างนั้นก็ถูกของมารีย์มักดาลา เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในที่สุด และเราได้เห็นพระองค์ด้วย พระเยซูทรงพระชนม์อยู่จริง ๆ นับว่าเป็นข่าวที่น่าปลื้มปีติยินดีจริง ๆ จิตใจของเราไม่ได้ร้อนรนอยู่ภายในเราหรือเวลาที่พระองค์พูดคุยกับเราที่ถนนและอธิบายพระคัมภีร์แก่เรา"

เด็ก ๆ คิดว่า แล้วสองคนนั้นทำอะไรต่อ พวกเขานั่งอยู่ที่นั่นและมีความสุขกับการรู้ว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่และพวกเขาได้พบพระองค์แล้วแค่นั้นอย่างนั้นหรือ... ไม่ใช่เลย!

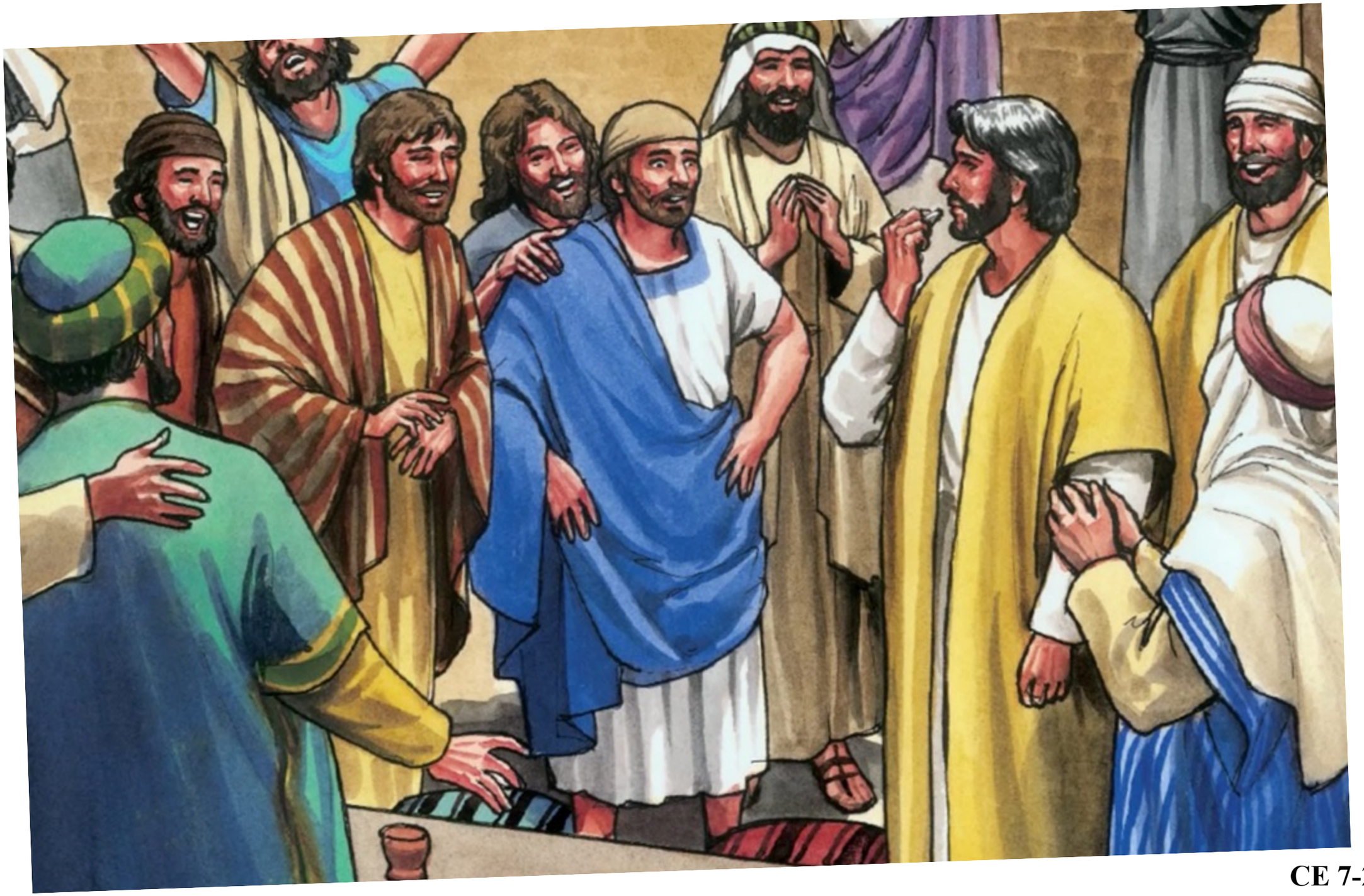

CE 7-2

รูปที่ CE 7-3 พวกเขาวิ่งไปบอกพวกสาวก

พวกเขาลุกขึ้นจากโต๊ะทันทีและวิ่งเป็นระยะทางเจ็ดไมล์ (ประมาณ 11 กม.) กลับไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อบอกข่าวที่น่าอัศจรรย์กับพวกสาวก คนสองคนจากเอมมาอูสมาถึงด้วยอาการเหนื่อยหอบและแทบหายใจไม่ออก "เร็ว ๆ ให้เราบอกข่าวที่น่าอัศจรรย์บางอย่างกับพวกท่าน" พวกเขาร้องเรียก พวกสาวกวิ่งมาทักทายพวกเขา ทั้งสองคนรีบขึ้นไปชั้นบนด้วยความตื่นเต้นและเร้าใจมากจนพวกเขาแทบจะบังคับตัวเองไม่ได้ก่อนที่ทั้งสองคนจะพูดอะไรออกมา สาวกคนหนึ่งก็ร้องออกมาว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ พระองค์ได้ทรงปรากฏแก่เปโตร"

หลังจากนั้น สองคนที่มาจากเอมมาอูสเล่าเรื่องของพวกเขาว่าพระเยซูทรงปรากฏให้พวกเขาเห็นอย่างไรขณะที่พวกเขากำลังเดินไปตามถนน และพวกเขาจำพระองค์ได้อย่างไรขณะที่พระองค์ทรงหักขนมปัง ทุกคนรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้ากับข่าวนี้ที่พิสูจน์ว่า พระเยซูทรงพระชนม์อยู่จริง ๆ

ค่ำวันนั้น พวกสาวกและศิษย์บางคนของพระเยซูอยู่ด้วยกันในห้องหนึ่งที่ปิดประตูและหน้าต่าง เพราะพวกเขากลัวพวกผู้นำชาวยิว

CE 7-3

รูปที่ CE 7-4 พระเยซูทรงปรากฏให้เห็นในห้องชั้นบน

ทันใดนั้น ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยกันอย่างตื่นเต้นเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสองสามวันก่อน คนหนึ่งร้องออกมาว่า "ดูนั่นซิ"

พระเยซูประทับยืนอยู่ที่นั่นท่ามกลางพวกเขา พวกเขาตกใจกลัวอย่างมากขณะที่จิตใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความกลัวอย่างฉับพลัน พวกเขาคิดว่าเห็นผี พระเยซูตรัสว่า "ทำไมพวกท่านกลัวมากขนาดนั้น ทำไมพวกท่านถึงสงสัยว่าเป็นเราจริง ๆ หรือเปล่า อย่าทุกข์ร้อนเลย ดูที่มือและเท้าของเรา (เป็นรอยตะปู) พวกท่านสามารถมองเห็นว่าเราเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจริง ๆ สัมผัสเราซิและแน่ใจว่าเราไม่ใช่ผี เพราะผีไม่มีร่างกายเหมือนอย่างที่พวกท่านเห็นว่าเรามี"

แม้เมื่อพวกเขามองดูที่รอยตะปูและเห็นบาดแผลที่พระบาทของพระองค์ พวกเขาก็ยังไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นความจริง พวกเขายังมีความสงสัยผสมกับความชื่นชมยินดีของพวกเขา แล้วพวกเขาก็ต้องแปลกใจเมื่อพระองค์ถามว่า "พวกท่านมีอะไรกินบ้างที่นี่" พวกเขาถวายปลาย่างให้พระองค์และเฝ้าดูขณะที่พระองค์เสวย พวกเขารู้แล้วว่า พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และเป็นจริง เพราะไม่เคยมีใครเห็นคนตายทานอาหาร

หลังจากนี้ พระเยซูเริ่มให้บทเรียนพระคัมภีร์เดียวกับที่พระองค์ทรงให้กับคนสองคนที่ถนนไปเอมมาอูสแก่สาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า "พวกท่านจำไม่ได้หรือ เราได้บอกพวกท่านหลายครั้งว่า ทุกสิ่งที่เขียนเกี่ยวกับเราโดยโมเสส ผู้เผยพระวจนะ และในพระธรรมสดุดีจะต้องเป็นจริง พวกท่านจำไม่ได้หรือว่า พระคัมภีร์อธิบายไว้อย่างละเอียดมากว่า เราต้องทนทุกข์และสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม พวกท่านได้เห็นคำพยากรณ์เหล่านี้บังเกิดขึ้น" พระเยซูทรงเปิดความคิดของพวกเขาเพื่อจะเข้าใจว่า การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นส่วนหนึ่งของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

ไม่เพียงแต่อุโมงค์ถูกเปิดออกเท่านั้น แต่ตาของพวกเขาถูกเปิดด้วย เพื่อว่าพวกเขาจะรู้จักพระองค์ พระองค์ทรงเปิดพระคัมภีร์ให้กับพวกเขาและเปิดความเข้าใจของพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะรู้ว่าพระองค์กำลังพูดเกี่ยวกับอะไร เราควรอธิษฐานว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดเปิดตาของข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะมองเห็นและเข้าใจสิ่งที่น่าอัศจรรย์ในหนังสือของพระองค์" ถ้าพระองค์ไม่ได้เปิดพระคัมภีร์ให้เราและเปิดความเข้าใจของเรา เราก็ไม่สามารถเรียนรู้ความจริงที่ล้ำเลิศที่พระองค์ทรงมีสำหรับเรา

ตอนค่ำวันอาทิตย์นั้นเมื่อพระเยซูทรงปรากฏแก่สาวกของพระองค์ โธมัสไม่ได้อยู่ที่นั่น เมื่อโธมัสกลับมา พวกสาวกพากันเล่าให้เขาฟัง "เราได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงปรากฏกับเรา และเราได้พูดคุยกับพระองค์ ตอนนี้เรารู้แน่นอนว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย"

"พวกคุณคิดว่าผมจะเชื่อหรือ" โธมัสพูด "ผมจะไม่เชื่อนอกจากผมจะเห็นรอยแผลที่ถูกตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์และเอานิ้วของผมแหย่เข้าไปและเอามือของผมแหย่เข้าไปในสีข้างของพระองค์"

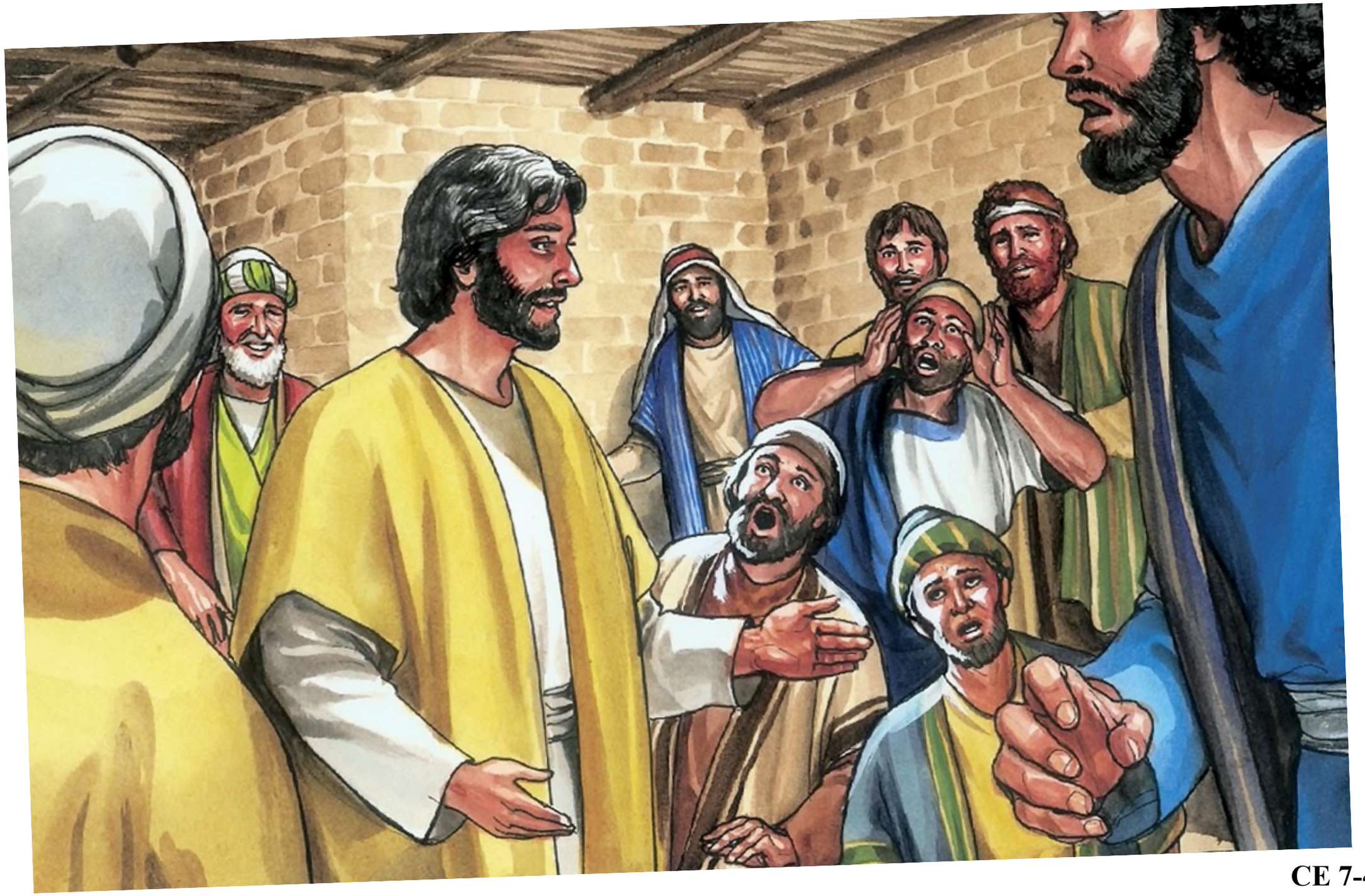

CE 7-4

รูปที่ CE 7-5 โธมัสนมัสการพระเยซู

แปดวันต่อมา พวกสาวกมารวมตัวกันอีกครั้งในสถานที่เดิม และครั้งนี้โธมัสอยู่กับพวกเขา ทันใดนั้น พระเยซูประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและทักทายพวกเขาเหมือนครั้งก่อน ใบหน้าของโธมัสแสดงอาการตกใจและประหลาดใจมาก บางทีเขาอาจจะรู้สึกละอายด้วยเพราะความสงสัยของเขา คนอื่นพูดถูกมาตลอดเวลา นี่เป็นพระเยซูที่เป็นขึ้นมาจากความตายจริงๆ เวลานี้พระเยซูมองตรงมาที่โธมัสและพูดว่า "โธมัส เอานิ้วของเจ้าแหย่เข้ามาในมือของเราซิ และเอามือของเจ้าแหย่เข้าสีข้างของเราซิ อย่าสงสัยอีกเลย แต่จงเชื่อเถิด"

แต่ตอนนี้โธมัสไม่ต้องการสัมผัสรอยแผลของพระเยซู ไม่มีความจำเป็นอะไร เขารู้ว่านี่คือพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายจริงๆ เขาคุกเข่าลงที่พระบาทของพระเยซูด้วยความถ่อมใจและร้องออกมาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์"

โธมัสไม่เพียงแต่สารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาเท่านั้น แต่ยังทำให้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชีวิตของเขาด้วย และนั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เราทำ คือมอบชีวิตของเราไว้กับพระองค์ตลอดเวลา และให้พระองค์เป็นกษัตริย์และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ปรารถนาที่จะเป็นเจ้าของและครอบครองสิ่งที่พระองค์ได้ซื้อด้วยราคาแพงมาก เพื่อว่าพระองค์สามารถควบคุมเหนือทุกสิ่งที่เราคิด รู้สึก พูดและทำได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ เราอยากจะเชื่อเหมือนกับโธมัสไหม โดยการคุกเข่าของเราต่อหน้าองค์พระเยซูเจ้าและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์"

แล้วพระเยซูบอกโธมัสว่า "ท่านเชื่อเพราะท่านได้เห็นเรา แต่ผู้ที่ไม่เห็นเราและเชื่อก็เป็นสุข" พระเยซูกำลังคิดถึงทุกคนที่ได้ยินเกี่ยวกับพระองค์มาตลอดเวลาหลายปีและเชื่อพระองค์โดยที่ไม่ได้เห็นพระองค์ พระองค์ตรัสว่า ความสุขจะเป็นของพวกเขา เราไม่ยินดีหรือที่พระองค์ทรงรวมเราไว้ในพระพรของพระองค์ เพราะเราเชื่อในพระองค์ ถ้าหากว่าเด็ก ๆ ยังไม่ได้เชื่อในพระองค์ เด็ก ๆ สามารถต้อนรับพระองค์ตอนนี้ได้

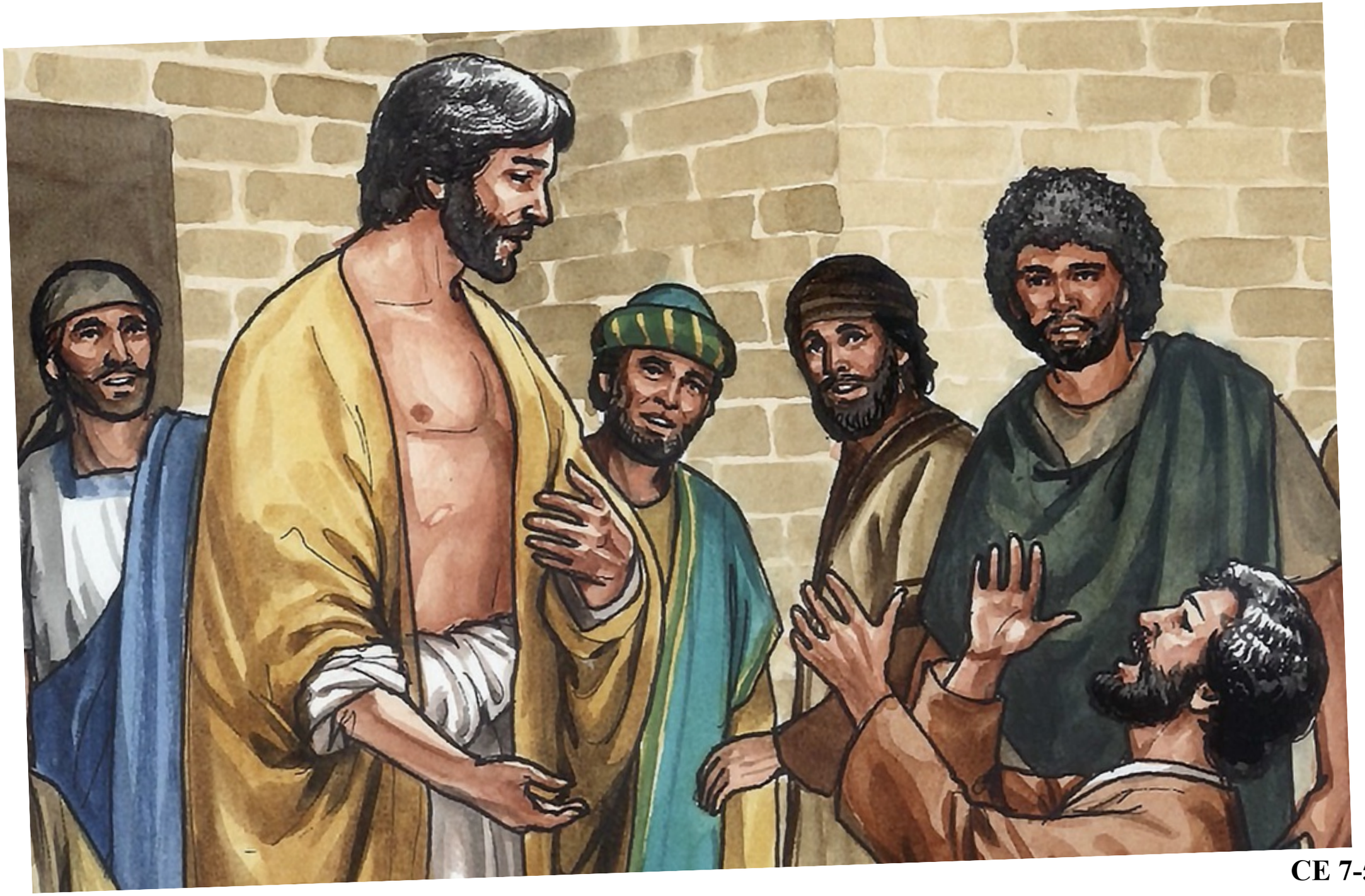

CE 7-5

อาหารเช้าบนชายฝั่งกับพระเยซู

ยอห์น 21

บทที่ 8

คำนำ

เด็ก ๆ นึกภาพออกไหมว่า คำพูดนั้นจะแพร่ออกไปทั่วประเทศอิสราเอลได้อย่างไร พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ในบ้าน ในตลาด ในการชุมนุมกันทุกรูปแบบ ในหมู่คนสูงอายุและเด็ก เป็นเรื่องที่ทุกคนพูดคุยกัน "โอ้ย นั่นเป็นเรื่องไร้สาระที่สุด!" บางคนพูด "มีคนมากมายเห็นพระองค์ถูกแขวนอยู่บนกางเขนและเห็นพระศพของพระองค์ถูกใส่ไว้ในอุโมงค์ พระองค์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่หรอก"

"ผมเชื่อว่าเป็นความจริง" อีกคนหนึ่งพูด "มีข้อพิสูจน์มากมาย" การถกเถียงกันและโต้แย้งกันดำเนินต่อไป ทำให้มีความเกลียดชังเพิ่มมากยิ่งขึ้น

พวกสาวกจำได้ว่า พระเยซูบอกพวกเขาว่าพระองค์จะไปพบพวกเขาที่แคว้นกาลิลี ดังนั้นพวกเขาเจ็ดคนจึงเดินไปแคว้นกาลิลีด้วยกัน พวกเขาต้องการพบพระเยซู เพราะพระองค์ทรงอยู่กับพวกเขามาเป็นเวลาสามปีครึ่ง แต่ตอนนี้พวกเขาแน่ใจว่า พระองค์ทรงพระชนม์อยู่อีกครั้ง พวกเขาเฝ้ารอคอยที่จะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในกาลิลี พวกเขามาที่ทะเลกาลิลีบ้านเดิมอีกครั้ง

ค่ำวันหนึ่ง เมื่อพวกเขามาอยู่ด้วยกันที่ชายฝั่งทะเลสาบ เปโตรพูดว่า "ผมจะไปจับปลา"

"เราไปด้วย" พวกเขาทุกคนพูด

รูปที่ CE 8-1 พวกสาวกไปจับปลาและเห็นชายคนหนึ่งบนชายฝั่งทะเล

ดังนั้น พวกเขาจึงช่วยกันขนแหของพวกเขาใส่ลงในท้องเรือและเข็นเรือออกไปที่น้ำลึก ที่ซึ่งพวกเขาคิดว่าจะจับปลาได้เยอะ

เวลากลางคืนเป็นเวลาที่ดีสำหรับการหาปลา คืนนั้นไม่มีดวงจันทร์ มีเมฆมากและค่อนข้างมืด พวกเขาเหวี่ยงแหของพวกเขาลงไปในจุดที่พวกเขาชอบหลายครั้งและลากแหกลับมา แต่ไม่มีปลา

"ให้เราขยับออกไปอีกจุดหนึ่งในทะเลสาปและหย่อนแหลงในน้ำให้นานขึ้น ครั้งนี้เราแน่ใจว่าเราคงจะได้ปลามาก" คนหนึ่งแนะนำ พวกเขาทำตามคำแนะนำนั้นหลายครั้ง แต่ยังคงไม่มีปลา พวกเขาลองทั้งที่น้ำลึกและน้ำตื้นครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาดึงแหขึ้นมาลากเข้ามาในเรือ เทไว้ที่ท้องเรือ แต่ละครั้งแหก็ยังว่างเปล่า

เวลาที่แหขนาดใหญ่เปียกน้ำจะหนักมากและดึงลากลำบาก เป็นงานที่ต้องใช้ความพยายามมาก บางทีพวกสาวกอาจจะต้องการเงิน และหากจับปลาได้มากก็จะทำให้พวกเขามีเงิน แต่หลังจากที่จับปลามาตลอดทั้งคืน พวกเขาจับไม่ได้อะไรเลย เมื่อถึงตอนเช้า พวกเขาจับปลาไม่ได้สักตัว ปวดเมื่อยกระดูกไปหมด ทั้งหิวและท้อถอย นาธานาเอลพูดว่า "เราน่าจะกลับเข้าฝั่งดีกว่า เราทำงานมาทั้งคืนและจับอะไรไม่ได้เลย"

ขณะที่พวกเขาเข้ามาใกล้ฝั่งในตอนเช้าตรู่ พวกเขาเห็นชายคนหนึ่งกำลังยืนอยู่บนชายฝั่ง แต่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นชัดว่า พระองค์เป็นใคร พระองค์ถาม "จับปลาได้บ้างไหม"

"จับไม่ได้เลย" พวกเขาบอกกลับมา

ลองเหวี่ยงแหลงทางขวามือด้านข้างเรือ และท่านจะได้ปลามากมาย" ผู้ที่อยู่บนฝั่งบอก

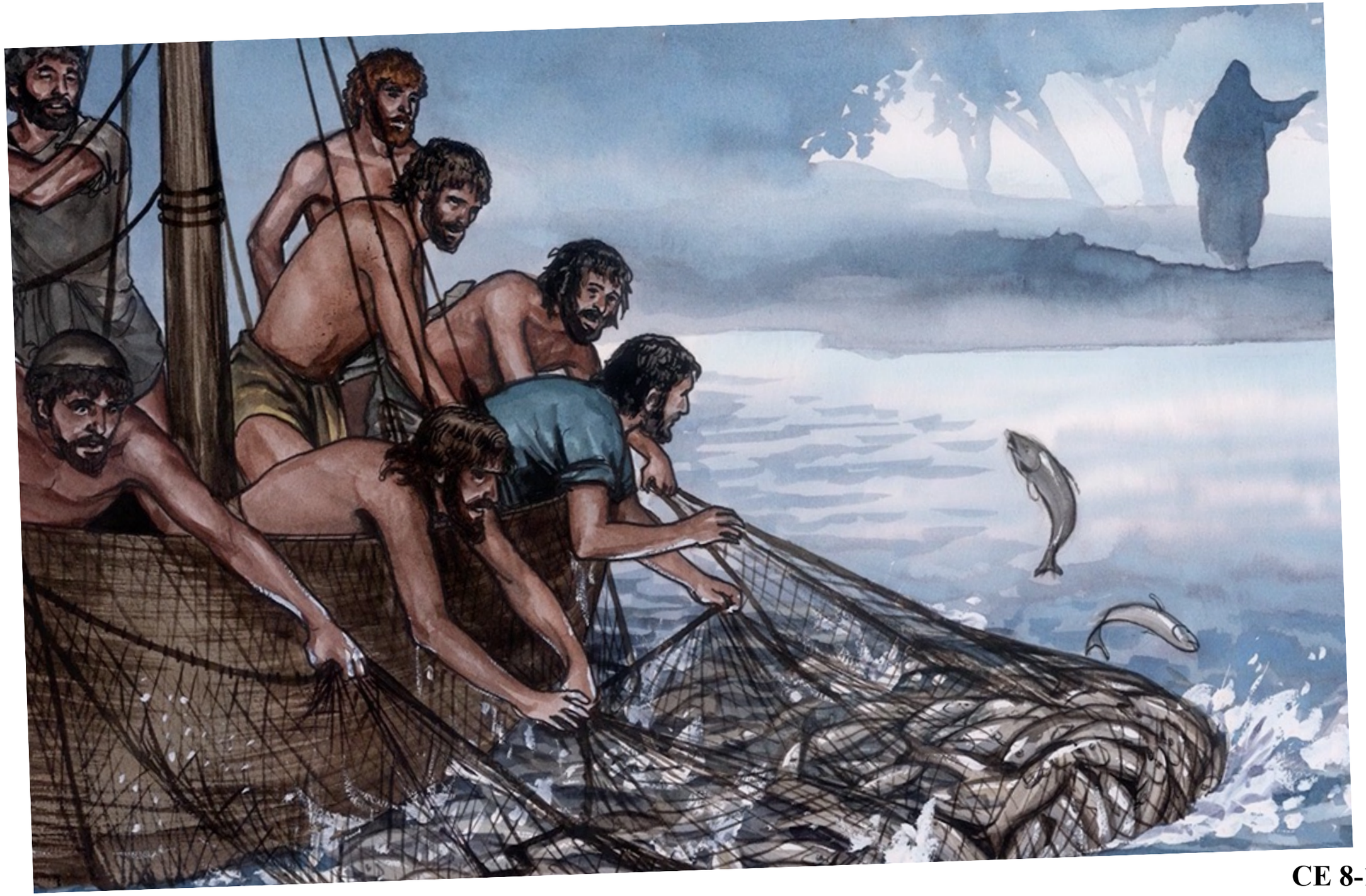

CE 8-1

รูปที่ CE 8-2 พวกเขาจับปลาได้มากมาย และเปโตรว่ายน้ำมาหาพระเยซู

พวกเขาทำตามนั้น แท้จริงแล้ว พวกเขาไม่สมารถดึงแหเข้ามาเพราะมีปลามากมายในแห น่าอัศจรรย์จริงๆ

ทันใดนั้น ยอห์นก็จำได้ว่าผู้ที่ยืนอยู่บนฝั่งคือพระเยซูและพระองค์ทรงประทานปลาได้อย่างน่าอัศจรรย์แก่พวกเขา เขาพูดกับเปโตรอย่างตื่นเต้นว่า "เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า"

พระเยซูได้เสด็จมาช่วยพวกเขา

เปโตรเหลือบมองดูพระเยซูกระโดดลงไปในน้ำ และว่ายน้ำเข้าฝั่ง

สาวกที่เหลืออยู่ในเรือและยังคงปล้ำสู้กับการจับปลาได้มากมายนั้นต่อไปจนกระทั่งในที่สุดพวกเขาก็ลากแหที่บรรทุกปลามากมายเข้าฝั่ง

CE 8-2

รูปที่ CE 8-3 พระเยซูทรงเลี้ยงสาวกของพระองค์ที่ชายฝั่งทะเล

เมื่อพวกเขามาถึงฝั่ง พวกเขาพากันไปห้อมล้อมพระเยซู ทูลพระองค์ว่าพวกเขายินดีมากเพียงใดที่พวกเขาได้พบพระองค์ การได้พบพระองค์เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นเร้าใจยิ่งกว่าการจับปลาได้มากมาย พวกเขาได้กลิ่นอะไรบางอย่างที่ทำให้พวกเขาน้ำลายไหล พระเยซูได้ทรงจัดเตรียมอาหารเช้าอร่อย ๆ ที่มีปลาและขนมปังย่างอยู่บนไฟ "นำปลาที่พวกท่านเพิ่งจับได้มาบ้าง" พระเยซูบอก

ดังนั้น เปโตรจึงออกไปและดึงแหเข้าฝั่งมากขึ้น แหนั้นมีปลาตัวใหญ่ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว สาวกคนหนึ่งได้ใช้เวลานับจำนวนปลาที่จับได้ แต่แหก็ไม่ขาด นั่นเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์

"ตอนนี้มาทานอาหารเช้ากัน" พระเยซูบอก และพระองค์เอาปลาและขนมปังให้พวกเขาทาน

นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงปรากฏกับสาวกของพระองค์นับตั้งแต่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย นับเป็นเวลาที่มีความสุขที่ได้ทานอาหารเช้าบนชายฝั่งทะเลกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นมา

สำหรับเด็กนักเรียนที่โตกว่า

หลังจากอาหารเช้า ขณะที่สาวกคนอื่น ๆ ยังคงทานอาหารอยู่และจัดการกับปลาที่จับมาได้ พระเยซูต้องการคุยกับเปโตรเงียบ ๆ เปโตรไม่เคยหายจากอาการโศกเศร้าจากคืนที่น่ากลัวนั้นเมื่อเขาปฏิเสธพระเยซูสามครั้ง เขาจำได้ว่าเขาได้คุยโวและพูดกับพระเยซูว่า "ข้าพระองค์จะไม่มีวันทรยศพระองค์ถ้าหากว่าทุกคนทรยศพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ทรยศอย่างแน่นอน และถึงกระนั้น ในคืนนั้นเขาได้พูดถึงสามครั้งว่า เขาไม่แม้แต่จะรู้จักกับพระเยซู นับแต่นั้นมาเปโตรก็ทนทุกข์อย่างแสนสาหัสและเจ็บป่วยในใจกับความลัมเหลวที่ร้ายแรงของเขา เขาได้หลั่งน้ำตาด้วยความขมขื่น และเสียใจอย่างแท้จริงกับการปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา แน่นอนว่าเขาได้ขอให้พระเจ้ายกโทษให้เขา แต่เขามักจะสงสัยอยู่เสมอว่า พระเยซูยังต้องการให้เขาเป็นหนึ่งในสาวกพิเศษของพระองค์อยู่อีกหรือเปล่า

ขณะที่พระเยซูและเปโตรนั่งด้วยกันที่ชายหาดโดยแยกจากคนอื่น ๆ พระเยซูหันมาและมองเข้าไปในตาของเปโตรและพูดอย่างอ่อนโยนว่า "ซีโมน เจ้ารักเรามากกว่าคนเหล่านี้หรือ" บางทีพระองค์อาจจะชี้ไปที่ยากอบ ยอห์น โธมัส และสาวกที่เหลืออยู่ทั้งหมด

"เป็นความจริงพระเจ้าข้า" เปโตรตอบ "พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์"

"จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด" พระเยซูบอกเขา พระเยซูทรงรู้ว่าอีกไม่นาน พระองค์จะกลับไปสวรรค์และละฝูงแกะของพระองค์ (ผู้ที่ได้มารู้จักกับพระองค์แล้ว) และพระองค์ต้องการให้เปโตรช่วยดูแลพวกเขา พระองค์ต้องการให้เปโตรเป็นผู้เลี้ยงที่ดีและช่วยสอนพระวจนะของพระองค์แก่คริสเตียนใหม่ และโดยเฉพาะกับผู้ที่เชื่อที่ยังเด็กซึ่งเป็นลูกแกะเล็ก ๆ ของพระองค์

พระเยซูถามเปโตรเป็นครั้งที่สอง "ซีโมน เจ้ารักเราจริง ๆ หรือ รักมากยิ่งกว่าเรือของเจ้า แหของเจ้าและธุรกิจหาปลาของเจ้าหรือ"

"เป็นความจริงพระเจ้าข้า" เปโตรตอบ "พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์"

"จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด" พระเยซูตรัส พระเยซูหมายความว่าเปโตรต้องช่วยดูแลทุกคนที่จะเป็นสาวกและเป็นศิษย์ของพระองค์ พระองค์รู้ว่า ฝูงแกะของพระองค์จะเดือดร้อน ถูกทดลอง รับการทดสอบที่ยาก ท้อถอย และต้องทำสงคราม และพระองค์ต้องการให้เปโตรช่วยพวกเขาให้เติบโตเข้มแข็งขึ้นและเป็นคริสเตียนที่สัตย์ซื่อ มั่นคงซึ่งสามารถนำคนอื่นมารู้จักพระคริสต์

พระเยซูถามเขาอีกครั้งหนึ่ง "ซีโมน เจ้าแน่ใจนะว่าเจ้าเป็นเพื่อนของเรา เจ้ารักเราจริง ๆ หรือ" เปโตรเสียใจและรู้สึกเจ็บปวดที่พระเยซูถามคำถามนี้กับเขาถึงสามครั้ง แต่ก็เหมือนกับที่เปโตรได้ปฏิเสธพระองค์สามครั้ง ดังนั้นพระเยซูจึงถามเขาสามครั้ง

อีกครั้งหนึ่งที่เปโตรทำให้พระองค์มั่นใจ "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงรู้จักจิตใจของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์" เปโตรพูดมากเท่าที่จะพูดได้ว่า "โอ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรได้รับความมั่นใจและความไว้วางใจของพระองค์ แต่พระองค์ทรงรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับข้าพระองค์ พระองค์ทรงรู้ว่า ข้าพระองค์ยังคงรักพระองค์ทั้ง ๆ ที่ข้าพระองค์ลัมเหลวและได้ปฏิเสธพระองค์

พระเยซูตรัสว่า "จงดูแลลูกแกะของเรา" เลี้ยงดูพวกเขา เอาใจใส่พวกเขา นำและชี้แนะพวกเขา

ในหลายปีต่อมา เปโตรกลายมาเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เขาไม่เคยลืมคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาที่ให้ดูแลลูกแกะและแกะของพระองค์

วันนี้พระเยซูถามเราด้วยคำถามเดียวกับที่พระองค์ได้ถามเปโตร "เจ้ารักเราจริง ๆ หรือ รักมากกว่าใครและสิ่งใดหรือ เจ้ารักเรามากที่สุดหรือ เราเป็นที่หนึ่งในชีวิตของเจ้าหรือ"

พระองค์ต้องการให้เราคิดอย่างจริงจังเกี่ยวกับเรื่องนี้ เราสามารถพูดอย่างสัตย์ซื่อได้ไหมว่า "เป็นความจริงพระเจ้าข้า ข้าพระองค์รักพระองค์มากที่สุด มากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ของข้าพระองค์ มากกว่าความยินดี สนุกสนาน และเวลาดี ๆ มากกว่ากีฬา รายการโทรทัศน์ รายการโปรดของข้าพระองค์และมากกว่าทรัพย์สมบัติของข้าพระองค์

ข้อพิสูจน์ว่าเรารักพระองค์มากแค่ไหนคือวิธีที่เราใช้ชีวิต วิธีที่เรากระทำที่บ้าน ที่โรงเรียน เวลาเล่น การรักพระเยซูมากที่สุดและให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในชีวิตของเรา ไม่ใช่เพียงแค่การใช้ชีวิตเพื่อพระองค์ในวันอาทิตย์ ที่ชั้นเรียนรวีวารศึกษาและที่โบสถ์ หรือที่โรงเรียน หรือสโมสรพระคัมภีร์ หรือการประชุมอนุชน ไม่ใช่เลย แต่เป็นการพยายามทำให้พระองค์พอพระทัยทุกวันตลอดทั้งวัน และทุก ๆ ที่ ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนหรือกำลังทำอะไร ครูสงสัยจังเลยว่า เรารักพระองค์มากแค่ไหน วิธีที่เราดำเนินชีวิตเป็นการทดสอบที่แท้จริง

ก่อนที่พระเยซูจะจบการสนทนาของพระองค์กับเปโตรในเช้าวันนั้น พระเยซูให้เขารู้ว่า การรักพระองค์มากที่สุดหมายถึงอะไร พระเยซูตรัสว่า "เปโตร เจ้าบอกว่า เจ้าเต็มใจที่จะติดคุกและตายเพื่อเรา และเจ้าจะต้องทำอย่างนั้น เมื่อเจ้ายังหนุ่ม เจ้าไปตามทางของเจ้า แต่เมื่อเจ้าแก่แล้ว เจ้าจะถูกมัดด้วยโซ่ ถูกจับเข้าคุก และใช่แล้ว เจ้าจะตายเพื่อเรา"

และนั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ต่อมาเปโตรถูกขังคุกเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ตามประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า เมื่อผู้ที่ไม่ชอบคริสเตียนจะประหารชีวิตเปโตรโดยการตรึงเขากับกางเขน เปโตรพูดว่า "ไม่ ไม่ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสิ้นพระชนม์แบบนั้น และเราไม่มีค่าพอที่จะตายเหมือนอย่างพระองค์ จงแขวนเราที่กางเขนนั้นโดยแขวนกลับหัว" เปโตรได้รับพระคุณและกำลังที่จะทำตามที่เขาได้สัญญากับพระเยซูหลายปีก่อน แม้กระทั่งการตายเพื่อพระคริสต์

เช้าวันนั้นที่บนฝั่งทะเล พระเยซูทรงจบคำสนทนาของพระองค์กับเปโตรโดยตรัสว่า "จงตามเรามา" บางครั้ง "การติดตาม" ทุกวัน แม้แต่ในสิ่งเล็กน้อยอาจจะยากกว่าการตายเพื่อพระองค์ เด็กๆเต็มใจที่จะติดตามพระองค์ในทุกสิ่งไหม ทำไมไม่บอกพระองค์เดี๋ยวนี้และขอให้พระองค์ประทานกำลังแก่เด็ก ๆ ในการทำสิ่งนั้น

CE 8-3

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

กิจการฯ 1:1-8

บทที่ 9

คำนำ

ในระหว่างสี่สิบวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองกับคนแต่ละคนและกับกลุ่มคนหลายครั้ง และครั้งหนึ่งมีคนกว่าห้าร้อยคนที่เห็นพระองค์ พระองค์เสวย (กิน) ปลาที่ชายฝั่งทะเลกาลิลีกับสาวกของพระองค์หลายคน พระเยซูทรงสำแดงให้สาวกของพระองค์เห็นโดยข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดหลายต่อหลายครั้งว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายอย่างแท้จริง พระองค์ต้องการให้พวกเขาเป็นพยานเกี่ยวกับฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เพื่อว่าพวกเขาจะบอกคนอื่นได้ด้วยความแน่ใจว่า พระองค์สิ้นพระชนม์เพราะความบาปของพวกเขาและทรงเป็นขึ้นมาใหม่อีกครั้งในวันที่สาม

รูปภาพที่ CE 9-1 พระเยซูตรัสบนภูเขามะกอกเทศ

ตอนท้ายของวันที่สี่สิบ พระเยซูทรงนำอัครสาวกสิบเอ็ดคนของพระองค์ขึ้นไปบนภูเขามะกอกเทศ ความเงียบที่น่าขนลุกได้ครอบคลุมพวกเขาขณะที่พระองค์เริ่มตรัสกับพวกเขา "เพื่อน ๆ ที่รักยิ่งของเรา" พระองค์ตรัส "เรากำลังจะจากไป – เราจะกลับบ้านกลับไปหาพระบิดาของเรา อย่าทุกข์โศกและเดือดร้อนเลย (เพราะการแสดงความเสียใจและทุกข์โศกปรากฏให้เห็นบนใบหน้าของพวกเขา) เราจะกลับมา แต่ขณะที่เราจากไปนั้น เรามีงานใหญ่ให้พวกท่านทำเพื่อเรา"

"งานอะไรหรือ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ต้องการให้พวกข้าพระองค์ทำอะไร ถ้าพวกข้าพระองค์ทำได้ พวกข้าพระองค์ก็ยินดีจะทำ" พวกเขาพูด

พระองค์ตรัสตอบ "พวกท่านรู้ไหมว่า เรารักพวกท่านมากขนาดไหน และที่เราตายและเป็นขึ้นมาอีกครั้งเพื่อว่า พวกเจ้าจะมีการยกโทษให้กับความบาปของพวกท่าน มีชีวิตนิรันดร์ และอยู่ในสวรรค์กับเราตลอดไป แต่ยังมีคนอีกหลายล้านคนที่ยังไม่รู้จักเราซึ่งเป็นคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวดีที่น่าอัศจรรย์นี้ เราต้องการให้พวกท่านไปและบอกพวกเขา เราต้องการให้พวกท่านสอนพวกเขาถึงความจริงในการหนุนใจที่ดียอดเยี่ยมเหล่านี้ที่เราเคยสอนพวกท่าน โดยเริ่มต้นที่บ้านก่อนคือ ในกรุงเยรูซาเล็ม แล้วจึงค่อยออกไปไกลอีกหน่อย เข้าไปในแคว้นยูเดีย เผยแพร่ออกไปมากยิ่งขึ้น เข้าไปในแคว้นสะมาเรีย และเราต้องการให้พวกท่านไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกและบอกข่าวดีนี้

พระเยซูต้องการให้พวกเขาไปทางเหนือ ทางใต้ ตะวันออก และตะวันตก พระองค์ต้องการให้พวกเขาไปพบกับคนผิวแดง คนผิวเหลือง คนผิวดำ คนผิวน้ำตาล และคนผิวขาว "เราต้องการให้ทุกคนได้ยินได้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นคนรวยหรือคนจน คนมีอายุหรือเด็กและคนหนุ่มสาว คนมีการศึกษาหรือคนไม่รู้หนังสือ คนดีหรือคนไม่ดี คนเคร่งศาสนาหรือคนไม่มีศาสนา ทุกคนต้องได้ยินได้ฟัง เพราะไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา ถ้าพวกเขาไม่มาทางเรา พวกเขาจะหลงหายตลอดไป พวกเจ้าต้องเผยแพร่ข่าวดีนี้ให้กว้างไกลไปทั่วโลก" และพระองค์ทรงสัญญาว่า "พวกท่านจะไม่ได้ไปตามลำพัง เราจะอยู่กับพวกท่านเสมอไป ทุกนาทีทุกวันและทุกคืน แม้แต่ที่สุดปลายของโลก"

CE 9-1

รูปภาพที่ CE 9-2 พระเยซูเสด็จกลับสู่สวรรค์

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าตรัสกับอัครสาวกของพระองค์เสร็จแล้ว ในทันใดนั้น พระกายของพระองค์ก็เริ่มลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า สูงขึ้นไป สูงขึ้นไป พระองค์เสด็จขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเมฆที่สดใสได้บดบังพระองค์จากสายตาของพวกเขา

พระองค์หายไปแล้ว พระเยซูได้เสด็จกลับสู่สวรรค์

อัครสาวกทุกคนต่างพากันงงงันและพูดไม่ออกได้แต่เพ่งดูและจ้องตามพระองค์ พยายามเบิกตาของพวกเขาให้กว้างที่สุดเพื่อจะได้เห็นพระองค์อีกสับแวบหนึ่ง แต่พระองค์ได้จากไปแล้ว จากไปแล้ว พวกเขาทุกคนต่างพากันคิด ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้พูดออกมาดัง ๆ ว่า "พระองค์จากไปตลอดกาล"

ขณะที่พวกเขายืนอยู่อย่างเงียบ ๆ แต่ยังคงจ้องมองขึ้นไปบนท้องฟ้า พวกเขาสังเกตเห็นคนแปลกหน้าสองคนใส่ชุดสีขาวอยู่ที่นั่นท่ามกลางพวกเขา พวกเขาเป็นใครกัน พวกเขามาที่นี่ได้ยังไง

"พวกเจ้าที่เป็นชาวกาลิลีเอ๋ย" คนแปลกหน้า (ซึ่งแท้จริงแล้วคือทูตสวรรค์) พูดว่า "ทำไมพวกเจ้ายืนอยู่ที่นี่ แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์เดียวกันนี้ที่ได้จากพวกเจ้าไปสวรรค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้งเหมือนอย่างที่พวกเจ้าเห็นพระองค์จากไป" ทันใดนั้น พวกเขาก็รู้ว่าคนแปลกหน้านั้นเป็นใคร พวกเขาเป็นทูตสวรรค์ ซึ่งนายของพวกเขาได้ส่งมาเพื่อให้คำสัญญาที่น่าอัศจรรย์ว่า วันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมา เวลานี้พวกสาวกแน่ใจได้ว่า พระองค์จะเสด็จกลับมา และพวกเขาเฝ้ารอคอยการเสด็จกลับมาอีกครั้งของพระองค์ได้ด้วยความคาดหวัง

เราสามารถเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู จากข่าวที่ทูตสวรรค์ได้ให้ไว้ถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู พวกเขาบอกว่า "พระเยซูองค์เดียวกันนี้จะเสด็จกลับมา" ดังนั้น พระเยซูจะเสด็จมาจากสวรรค์อีกครั้งด้วยพระองค์เอง พระองค์ทรงจากไปในพระกายแห่งศักดิ์ศรีของพระองค์ และพระองค์จะเสด็จกลับมาในพระกายแห่งศักดิ์ศรีของพระองค์ พระองค์ทรงจากไปในเมฆ พระองค์จะเสด็จกลับมา "ในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์พร้อมกับฤทธิ์อำนาจและพระสิริที่ยิ่งใหญ่" จะมีคนบนโลกที่จะเห็นพระองค์ในเวลาที่พระองค์เสด็จกลับมา เหมือนอย่างที่อัครสาวกเห็นพระองค์จากไป ทูตสวรรค์ปรากฏตัวเวลาที่พระองค์จากไป พระองค์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับ "หมู่ทูตสวรรค์บริสุทธิ์"

ดังนั้น เราเรียนรู้ว่า การเสด็จกลับมาของพระองค์จะเป็นการเสด็จมาพร้อมพระกายที่มองเห็นได้ในเมฆ และเสด็จมาพร้อมกับทูตสวรรค์ สิ่งที่จะเกิดขึ้นนี้นับว่า เป็นจุดสูงสุดที่น่าตื่นเต้นเร้าใจและน่าทึ่งมากสำหรับประวัติศาสตร์โลก นับได้ว่าเป็นพระพรแห่งความหวังสำหรับเราทุกคนที่ได้รู้จักพระองค์ พระเยซูคริสต์ที่รักยิ่งองค์เดียวกันนี้ ผู้ทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราจะเสด็จกลับมารับเรา

วันหนึ่ง เมื่อพระองค์กำลังอธิษฐาน พระองค์ตรัสว่า "พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ต้องการให้ผู้ที่เป็นของข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่ ข้าพระองค์ต้องการให้พวกเขาเห็นพระสิริที่พระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์"

เราไม่รู้ว่าวันนั้นโมงนั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ แต่การเสด็จกลับมาของพระองค์อาจจะใกล้เข้ามามากแล้ว พระองค์ทรงให้หมายสำคัญบางอย่างแก่เราและตรัสว่า "เวลาที่ท่านเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเริ่มเกิดขึ้น ท่านก็รู้ได้ว่า การเสด็จกลับมาของเราใกล้เข้ามาถึงประตูแล้ว" เวลาที่มีใครมาถึงที่ประตู เขาก็เกือบจะเข้ามาแล้ว

แล้วยุคนี้ก็จะสิ้นสุดลงที่การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ขณะที่เรารอคอยพระองค์ เราจะต้องยุ่งอยู่กับธุระการงานของพระบิดาของเรา ด้วยการทำงานเพื่อพระองค์และรับใช้พระองค์ และเราสามารถเฝ้ารอคอยและอธิษฐานได้ตลอดเวลาว่า "เร็วเข้าเถิด ขอเสด็จเถิด องค์พระเยซูเจ้า ขอเสด็จมาโดยเร็วเถิดพระเจ้าข้า"

"ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก" นั่นเป็นพระบัญชาหรือคำสั่งสุดท้ายของพระเยซูที่ทรงประทานให้กับสาวกของพระองค์ และทรงประทานให้กับประชากรของพระองค์เวลานี้ด้วย นี่เป็นงานที่พระองค์ทรงทิ้งไว้ให้พวกเขาทำ และนั่นเป็นงานที่สำคัญที่สุดของเราในปัจจุบันนี้ เราไม่สามารถเก็บข่าวดียอดเยี่ยมนี้ไว้กับตัวเราเอง เราจำเป็นต้องเชื่อฟังและออกไปอธิษฐานและประกาศข่าวดีนั้น พระองค์ทรงมอบความไว้วางใจให้กับเรา และถ้าองค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจทุกอย่างในสวรรค์และในแผ่นดินโลกจะอยู่กับเราตามที่พระองค์ทรงสัญญา เราก็สามารถไปที่ไหนก็ได้ที่พระองค์ทรงส่งเราไปและทำสิ่งที่พระองค์ทรงขอให้เราทำได้อย่างแน่นอน และในวันที่น่าอัศจรรย์นั้น "ครั้นเป่าแตรเรียกชื่อที่เมืองเกษมสุข" เราจะเต็มไปด้วยความอัศจรรย์ใจเมื่อเราเห็นจำนวนผู้ที่ได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิต บางคนมาจากที่ๆ เราไม่เคยรู้จัก และขณะนี้เราทุกคนก็ควรจะประกาศบอกข่าวดีเรื่องพระเยซูอยู่เรื่อยๆ จนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้ง

CE 9-2

www.freebibleimages.com
www.pixabay.com